

הפסח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 89

פרשת חיי שרה תשפ"א

[עניני 'שדוכים וזווגים' - עם 'לקוטי תפלות']

עניני 'שבת-קדש' ח"א

גם אמר אז: שעכשו קשה לומר תורה! - כי פשנסתלק צדיק קשה לומר תורה - כי כל צדיק נסתלק עם כל חלקו שיש לו בהתורה, כי כל צדיק וצדיק יש לו חלק בהתורה - וכפשנסתלק, נסתלק עם כל חלקו שיש לו בהתורה - על-כן קשה אז לומר תורה!

ג. ח"ב סז - וזה בחינת 'הספד' על 'סלוק הצדיק', כי 'בראשית' הוא הספד על 'נח' - הינו מאמר הנ"ל על 'בראשית', הוא 'הספד' על 'סלוק הצדיק', שהוא בחינת 'נח' (התורה הנה נאמר פהספד על הרב הקדוש מבארדיטשוב זצ"ל שנסתלק אז. שיחות-הר"ן קצו; תניי-מוהר"ן מה; נט; ימי-מוהר"ן ח"א לט) - כי שם נאמר מבחינת ה'העלמה', שנתעלם הפאר של ישראל - הינו: שנסתלק ונתעלם ה'צדיק' שהוא הפאר של ישראל.

והנה: להצדיק שנסתלק - אין לו הפסד כלל במה שנתעלם ונסתלק, כי אם נתעלם ונסתלק מבאן, הוא גדול ומפאר שם בעולם-הבא, בחינת (בראשית ו, ט): "את האלקים התהלך נח".

אבל על ה'דוריות' שנסארו, ועל ה'תולדות' דהינו ה'בנים' שנסארו - הוא רחמנות גדול מאד - ועליהם

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה" (בראשית כג, ב)

א. ח"א יד, בסוף - בעת אמירת התורה הזכיר רבנו ז"ל מאמר רז"ל: "אין מספידין בחנפה" (שבת כא: שלחך ערוך ארז-תיים תרע, א). ואיני זוכר מה שפרש בו.

והנראה לעניות-דעתי (מוהר"ן ז"ל): כי ה'הספד' הוא בשביל לתקן 'הסתלקות הכבוד', שנפגם על-ידי 'הסתלקות הצדיק הנה שהיה מצדיק את הרבים, שעל-ידיה עקר 'הארת הכבוד' (כמבאר שם בהתורה), וכמו שאמרו רז"ל (סנהדרין מו:): "הספדא יקרא דחיי, או יקרא דשכבי". ועל-כן "בחנפה אין מספידין בו" - כי אז מאיר ה'כבוד' על-ידי 'גרי-חנפה' (כמבאר שם בהתורה).

ב. שיחות-הר"ן קלב - בלקוטי-מוהר"ן ח"א סימן יד "להמשיך שלום". זאת התורה אמר ב'שבת-חנפה', ואז באותו העת נפטר הרב החסיד המפורסם מורנו הרב רבי גדליהו זצ"ל, אבי-בית-דין דקהלת ליניץ, ורמז באותה התורה הספד להרב הנ"ל - כי הזכיר אז בתוך התורה מה שאמרו רז"ל: "אין מספידין בחנפה".

נאמר במקונן (שם): "אלה תולדות נח", במקונן ואומר: "אלה הם התולדות והבנים של הצדיק, בחינת נח, שנסתלק - ואלה הם התולדות היתומים שנשארו!" וכו'.

וזוהו (שם): "נח איש צדיק תמים היה" - הינו: שהיה ונסתלק, וכו' כנ"ל. (עין שם עוד מענין הסתלקות והעלמת הצדיק).

ד. ספר-המדות, עניני 'הספד' - [א] הנשמים נעצרו - בשביל עבודה-זרה, ובשביל נאוף, ובשביל צדיק שלא נספד בהלכה, ובשביל מקפחי פרנסת אחרים' (מזון נח). [ב] כל המתעצל בהספדו של חכם, אינו מאריך ימים (צדיק ל).

"ופגעו לי בעפרון בן צחר. ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגו'. ויען עפרון החתי וגו'. והמערה אשר בו לך נתתיה". (בראשית כג, חט"י"א)

ה. ח"א יז, ב - לפעמים יש שנחשף אצל אחד אור הצדיק, ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול, ואף שהוא אצל הצדיק, אינו יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול, שעל-ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב.

וכמו שמצינו נבי עפרון: "שמקום מערת המכפלה, שהוא שער גורען, שדרך שם עולין כל הנשמות, ואורו גדול מאד" (זהר לך-פא, ויחי ריח. ועוד) - אף-על-פי-כן: "אצלו היה מקום חשך ואפלה, ועל-כן מכרו בשמחה רבה לאברהם" (זהר ח"י-שרה קכח).

וכמו-כן בשנחשף אור הצדיק שהוא מאיר בכל העולמות, מכל-שכן בעולם-הזה, ואף-על-פי-כן אצלו אינו מאיר בכל - אדרבא הוא חשך אצלו.

וזו מחמת עבירות המעשים וחסילות השכל - שעל-ידי מעשים רעים נתחשף שכלו ב'חסילות', דהינו: דעות נפסדות ו'חכמות נכריות, כמו שכתוב (ויקרא ד, כב): "חכמים הפה להרע, ולהיטיב לא ידעו" - פי על-ידי מעשיהם הרעים, אינם יכולים להשתמש בכלל בשכלם "להיטיב", כי אם "להרע". ועל-ידי 'חסילות השכל', אינו יכול לראות ולהבין אור הצדיק.

והתקון לזה: הוא על-ידי בחינת מ'זבח', הינו 'אכילה בכשרות' פראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'כסילות' וכו'.

ו. ח"י-מוהר"ן תצט - ספר מענין ה'בטחון'. ואמר: שיש צדיקים שאין מניחים אצלם מזון מיום לחברו, כמו שמספרין מכמה צדיקים גדולים שהיו לפנינו, כגון הבעל-שם-טוב ז"ל, והצדיק הקדוש

מורנו הרב אלימלך ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו מפזרים כל המזון שהיה בידם, ולא הניחו אצלם שום מזון מיום לחברו.

ואמר: שצריכין להיות לזה בריה גדול, להיות חזק בהבטחון ולעמד על עמדו, כי אם שוגים בזה תנועה קלה בעלמא, לא טוב.

אבל יש מעלה גבוה יתרה ביותר, דהינו: שהצדיק האמתי יחזיק אצלו המזון, וזה קשה וכבד יותר הרבה, כי הוא ז"ל לא היה מתנהג הנהגה הנ"ל.

והוכיח וברר לעינינו: "שהאבות היו מחזיקים אצלם מזון" - כי אברהם יצחק ויעקב, היו כלם עשירים מפלגים. ויעקב אבינו כשבא לשכם, קנה מיד "חלקת השדה" (בראשית לג, יט), והיכן היו לו מעות פל-פך. וכן 'אברהם' כשקנה 'מערת המכפלה'. וכן מבאר עוד מהפסוקים ומדרשים: "שהיה מנה אצלם מעות".

ואמר: שעבודה זו - גבוהה וכבדה יותר, אצל גדולי הצדיקים האמתיים המפלגים במעלה גבוה ביותר.

"ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר" (בראשית כג, טז)

ז. שיחות-הר"ן רנט - פעם-אחד אמר רבנו ז"ל: "צמאון הוא תאוה גדולה". ולפי הבנתי, פונתו היתה: לרמז לנו מענין 'השתוקקות וכסופין וצמאון' להשם יתברך, שהוא דבר נפלא מאד.

כמו הצמא מאד כשבא אל המים, שיש לו תענוג גדול משתייתו לגדל צמאונו. נמצא: שעקר תענוג הגדול הוא על-ידי הצמאון. כמו-כן הוא כל עניני כסופין ונענועים דקדשה להשם-יתברך ולעבודתו באמת.

וזוהו עקר תענוג עולם-הבא, שאז יזכו ל'רצון ולכסופין', בחינת רעוא דרעוין, שהוא בחינת 'הסתלקות משה', והוא בחינת (זהר ח"י-שרה קכג): "ארבע מאות עלמין דכסופין דירתין צדיקיא לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב (בראשית כג, טז): 'ארבע מאות שקל כסף'". ד'כסופין' דיקא. פי אז יזכו לצמאון ולכסופין אמתיים להשם-יתברך, שזהו עקר התענוג של עולם-הבא, שיזכו בכל פעם לרוות צמאונו.

"ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו, אל מערת שדה המכפלה" (בראשית כג, יט)

ח. ספר-המדות, עניני 'קבורה' ו'קברי-צדיקים' - [א] מי שנאבד אמונתו ממנו, ילך על 'קברי-ישראל', ויספר החסדים שעשה לו הקדוש-ברוך-הוא (אמונה ח"א ט). [ב] המזלזל ב'מצות ציצית', אינו זוכה ל'קבורה' (בגדים ח"ב ד): [ג] כשאדם לומד

עד שנתנינע, בזה ממתיק דינים ומעורר רחמים. גם על-ידי-זה מעורר רחמים אצל אביו בקבר (המקמת דין ח"ב ט; למוד ח"ב יג). [ד] סגלה ל'הריון' - שתשא אצלה 'עץ קטן' מ'ג שעל קברי-הצדיק, או 'מגנט', ולתן צדקה (הריון ב). [ה] על-ידי 'השתוקקות' שאדם משתוקק ל'קבורת ארץ-ישראל', על-ידי-זה נשפע 'פרנסה גדולה' (ממון ח"ב ז). [ו] סגלה ל'מפלת נפלים' - שתשא אצלה מגנט, גם תשא אצלה חתיכת עץ מקבר הצדיק, גם יתן צדקה (מפלת ב). [ז] בזכות קבורת הצדיקים בחוץ-לארץ - יזכו גם שאר המתים מ'גלגול מחלות' (צדיק מה). [ח] על-ידי השתטחות על 'קברי-הצדיקים' - הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות, אה-על-פי שאינו ראוי לכך (צדיק קעג). [ט] פשהולכים על 'קברי-צדיקים' - צריך לזה זכות שיוכל לאסוף רוחו ונשמתו לקבר, שיהיה כאלו הוא חי. כי אם אין זכות, אזי רוחו ונשמתו עולים למעלה לתוף שאר הצדיקים (צדיק ח"ב יט). [י] על-ידי 'תוכחה' שתוכיח - תנוח בקבר בלא 'צער גיהנם', ותזכה ל'גן-עדן' (תוכחה יב).

"ואברהם זקן בא בימים, וזה ברח את אברהם בכל"
(בראשית כד, א)
"בת היתה לו לאברהם אבינו ובכל שמה" (בבא-בטרא טז: קמא).

ט. ח"א נז, א-ב-ג-ד-ה-ו-ז - למשך כל העולם לעבודתו, נעשה בכל דור לפי השלום שבדור. - וא"י אפשר לבוא לבחינת 'שלום', אלא על-ידי 'הארתי פנים', 'הדרת-פנים'. - ו'הדרת-פנים', זה בחינת 'דרושי התורה', שגדרשת ב'שלש-עשרה מדות', הנמשכים מ'שלש-עשרה תקוני דקנא' (זהר אחרי סב), מבחינת 'הדרת פנים', כמו שכתוב (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן".

ולפי הזדככות חכמתו ב"ג מדות' אלו, פן הזדככות קול רנתו. - וכשנזדבד קולו, אז על-ידי השמעת קולו לבד בלא דבור, הקדוש-ברוך-הוא מושיעו בעת צרתו. - ול'הדרת-פנים' אי-אפשר לבוא, אלא על-ידי 'תקון-הברית'. וכשפוגם בברית, נפגם קולו. ומבחינת 'קול' זוכה ל'שלום'.

וזה (בראשית כד, א): "ואברהם זקן" - על-ידי 'זקן' הנ"ל, על-ידי-זה (שם): "וזה ברח את אברהם בכל" - זה 'שלום', כמו שכתוב (תפלת שחרית): "עושה שלום ובורא את הכל".

י. ח"א ל, א-ב-ג - 'השגות אלקות' אי-אפשר להשיג, פ"אם על-ידי צמצומים רבים, מעלה לעלול, מ'שכל עליון' ל'שכל תחתון'. - וצריך בלי-אחד לבקש מאד מלמד הגון בזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו

שכל עליון וגדול בזה, דהינו 'השגות אלקות', כי צריך לזה רבי גדול מאד מאד וכו'.

וזה בחינת 'שערות' וכו'. וזה בחינת (תקוני-זהר קכב). "שערא אפמא", בחינת (שיר-השירים א, ה): "שחורה אני ונאווה" - כי ה'שחרות' מקבץ ה'ראות' ומצמצם אותה, כדי לראות היטב. פן ה'שכל התחתון', הוא בחינת 'שחרות', שמצמצם בו נאווה ויפי שב'שכל העליון'.

וזה בחינת (בבא-בטרא טז: קמא): "בת היתה לו לאברהם אבינו, ובכל שמה". "בת" - זה בחינת 'בת-עין', דהינו ה'שחר שבעין', בחינת 'שחרות' הנ"ל, שמצמצם ומגביל וכולל בעצמו כל הדברים הגדולים העומדים לנגדו. כגון: 'הר גדול' בשעומד לפני ה'בת-עין' שהוא ה'שחר שבעין' - אזי נגביל כל החר בתוף ה'בת-עין' שרואה אותו. כי ה'שחרות שבעין', מצמצם כל הדברים הגדולים, ונכללין ונראין בתוכו, ועל-ידי-זה רואין ומשיגין הדבר שרואין.

כמו-כן זה ה'שכל-התחתון', מצמצם ומגביל ה'שכל-הגדול-העליון', ונכלל בתוכו - ועל-ידי-זה רואין ומבינים ומשיגים ה'שכל-העליון-הגדול' כנ"ל.

יא. ח"א לח, בסוף - על-ידי מה תוכל להעלות ה'דבור' ל'שרשה', על-ידי 'למוד התורה בלילה', שעל-ידי-זה "נמשך עליו חוט של חסד" (תגינה יב). 'חסד' הוא בחינת "בקר דאברהם" (זהר מקץ רג: תרומה קע: ועוד). אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על ה'דבור'.

ואז ה'דבור' עולה, ונעשה 'בת אברהם', כמו שאמרו (בבא-בטרא טז: קמא): "בת היתה לו לאברהם ובכל שמה" - 'בי"ם' גימטריא 'בכ"ל' - ה'דבור' הוא בחינת 'ים' (אות ב' בהתורה).

יב. ח"א נז, ב-ג-ד - בשנופלין מ'אמונת-חכמים', התקון לזה: הוא 'נדר' - שידר איזה נדר ויקים מיד. ועל-ידי-זה ישוב ל'אמונת חכמים', ויזכה ל'רפואה' שלמה.

ועל-ידי-זה מתנוצצים בו 'אורות האבות'. ועל-ידי ה'אבות' עם ה'אמונה' הנ"ל, זוכה ל'ענג שבת', בחינת "שין בת" (זהר בראשית כג), 'שין' זה בחינת 'אבות'. 'בת' זה בחינות 'אמונה', בחינות "בת היתה לאברהם" וכו' (בבא-בטרא טז: על פסוק (בראשית כד): "וזה ברח את אברהם בכל"). בחינות (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות".

יג. ח"א ס, א-ב - דע: שיש 'שבילי התורה' שיש בהם 'התבוננות' גדול מאד, שאי-אפשר לבוא ל'התבוננות' הזאת, פ"אם על-ידי 'עשירות'.

ולבא לעשירות' הזאת - הוא על־ידי בחינת 'תקוני עתיק', בחינת 'אריכות־ימים', בחינת 'זקן' - כי צריך 'אריכות־ימים' כדי לקבל בתוכו את העשירות' של ה'התבוננות'.

ו'אריכות־ימים' - הינו: שצריך שיראה להאריך ולהגדיל ימיו. כי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כל אחד, בודאי בתחלה הוא קצר.

הינו: שבתחלת היום קשה עליו מאד העבודה שצריך לעשות באותו היום, פגון להתפלל וללמד וכיוצא, כי צריך להתחיל מעט מעט, ואחר־כך מתרחב והולך בעבודתו.

וצריך האדם לראות להגדיל ולהרחיב ולהאריך כל שעה ושעה שבא אחר־כך, ב'תוספות קדשה'. וכן כשבא יום השני, יהיה הולך ומתרחב ב'תוספות קדשה יתרה'. וכן בכל פעם ופעם - וזה בחינת 'אריכות־ימים'.

ו'אברהם' שזכה לבחינת 'זקן', בחינת 'אריכות־ימים', על־ידי־זה זכה לעשירות', בחינת (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים, וה' ברח את אברהם בכל".

וזה בחינת (תהלים קיט, ק): "מזקנים אתבונן" - שעל־ידי בחינת 'זקן' הנ"ל, בא להתבוננות', שהוא בא על־ידי עשירות', שנמשך לתוך 'אריכות־ימים', שהוא בחינת 'זקן'.

ובחינת 'זקן' - דהינו להרחיב ולהאריך ימיו ב'תוספות קדשה' בכל פעם כנ"ל - הוא על־ידי 'יראה' וכו', בבחינת (משלי י, כז) "יראת ה' תוסיף ימים". [תפלה א]

יד. ח"א פד - "במה הארכת ימים, אמר לו: ותרון הייתי בממוני" (מגלה כח.). דאיתא בזוהר הקדוש (נשא כג.): "תא חזי: לשית ימי בראשית, לכל חד אית לה פרצופה דהווא דרגא דאנהיג לה, ולא תשפח יום דלית בה טוב וכו'. וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל ברינש להווא טוב, פגון השך דכסיא לנהורא וכו'. ובגין דא, מאן דאיהו חזבא ועול למנדע רזין דאורייתא, פמה נחשים ועקרבים מבלבלין מחשבתה, דלא יעול לאתר דלאו דילה. אבל מאן דאיהו טוב, כל אילין נטירין אגון למימרה, וקטגור נעשה סגור, ויעלון לה לטוב־הגנוז, וימרוץ: מרגא, הא ברינש טוב וצדיק וירא־שמים בעי לעילא קדמך וכו'. ההוא טוב גנוז ימא לון: פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה, או בהאי תרעא דאיהו תשובה, כל צדיק יעול בפום דרגא דילה". ו"אין טוב אלא תורה" (עבודה־זרה יט:).

[תרגום: בא ראה: לששת ימי בראשית, לכל אחד יש לו פרצופו של אותו דרגא שמנהיג אותו, ולא תמצא יום שאין בו טוב. ולכל יום יש לו

גדר מבחוץ, שלא יפגם כל אדם לאותו טוב, פגון השך שמכסה את האור. ובשביל זה, מי שהוא רשע, ויפגם לדעת 'סודות התורה' - כמה נחשים ועקרבים מבלבלים מחשבתו, שלא יפגם למקום שאינו שלו. - אבל מי שהוא טוב, כל אלו השומרים, הם לפקדתו, לעזרו, וקטגור נעשה סגור, ויכניסו אותו לטוב־הגנוז, ויאמרו לו (להטוב־הגנוז): "מרגא, איש זה הוא טוב וצדיק וירא־שמים, רוצה להפגם לפניך". אותו טוב־הגנוז יאמר להם: "פתחו לו ב'שער' זה שנקרא 'אהבה', או ב'שער' זה שנקרא 'תשובה' - כל צדיק יפגם כפי דרגתו].

וכשרוצה להגות ולחשב בתורה, הינו ברזין דאורייתא, אגון נטירין ונחשים ועקרבים מבלבלין מחשבתה - ואלו הם המחשבות שבאין לאדם. וכשרוצה וחושק עד מאד, ופותחין לו כנ"ל - אזי כל יום ויום אצלו גדול עד מאד, כי רואה ומשיג הטוב־הגנוז, הינו רזין דאורייתא, השיך לאותו היום.

וזה ששאל התנא: "במה הארכת ימים"?! - הינו: באיזה מדה מן המדות נכנסת להטוב־הגנוז, והארכת הימים שלך להיות גדולים כנ"ל?!

והשיב לו: "ותרון הייתי בממוני" - שזו היא מדת 'אברהם אבינו', והיא תרעא דאיתקרי 'אהבה', והוא 'סטרא דימינא'. ואיתא ב'תקוני־זוהר' (קכט). "מסטרא דימינא, מחא הורא ככספא" [מצד ימין, מח לבן ככסף].

הינו: שכל המקטרגים וכל הנחשים ועקרבים, הינו ה'מחשבות־זרות' שמבלבלין מחשבתה, נעשין 'הורא ככספא' [לבנים ככסף, שנהפכים לאוהבים].

ולכך נאמר ב'אברהם' (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים" - הינו: שהיו כל הימים שלו שלמים וגדולים. כי "מסטרא דימינא, מחא הורא ככספא", ומן ה'קטגור' נעשה 'סגור', והיה יכול לבא בכל יום אל הטוב־הגנוז השיך לו. [תפלה ב]

טז. ח"ב נט - "יש זריז ונשפר, זריז ונפסד" (פסחים נ:). כי "מצוה גזירת מצוה" (אבות פ"ד מ"ב), שה'מצוה' גזרת חכמתה. ובודאי יש איזה בחינה 'בין־המצוות', 'בין מצוה למצוה', שהוא מקשר מצוה אחת לחברתה, אשר על־ידי־זה, המצוות נגדרים אחת אחר חברתה. - ובאמת זאת הבחינה בעצמה, הינו מה שהוא 'בין־המצוות', היא גם־כן יקרה מאד.

ועל־כן מי שהוא צדיק מנעוריו והולך בדרך הישר מימיו מדרגא לדרגא, כמו שכתוב באברהם (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים" - "ש'אברהם' בא לדרגא שלו על־ידי הימים" (זהר תי"ש שרה קכט), כי "בן שלש שנים הפיר את בוראו" (נדרים לב), והיה הולך תמיד מדרגא לדרגא. - ומי שהוא בבחינה זו, מפסיד על־ידי הזריזות.

כי כשהוא זריז גדול ורץ בזריזות ממצוה למצוה - אזי מפסיד על־ידי־זה את בחינת הקדשה, מה שהוא 'בין מצוה למצוה' כנ"ל. כי על־ידי הזריזות, עובר

ומדלג על הבחינה הזאת, כי המצוה בעצמה הולכת אליו, כי היא נמשכת ונגררת אליו על-ידי המצוה ראשונה שגוררת השניה. וכשגם הוא רץ בזריזות אל המצוה, אזי יוכל לדלג ולעבר מה שהוא 'בין-המצוות', ועל-כן הוא "זריז ונפסד".

אבל כששוהה קצת - יוכל בתוך כך להשיג גם הבחינה ש'בין המצוות'.

ובליזה למי שהולך בדרך-השם פסדר מנעוריו. אבל מי שצריך לעשות תשובה - הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד מאד, למחר ולרוץ מאד להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב - פי 'בעל-תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל, ואין 'בינו' ו'בין-הקדשה' שום בחינה הנ"ל - פי הוא צריך להתחיל מחדש, והוא צריך לרוץ ולדלג אל הקדשה וכו'.

טז. ח"ב פג - על-ידי תקוני-הברית שהוא קשת' - יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהיא "ח"י ברקאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני-זהר מא. מח.) בחינת 'חצים' וכו'.

ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת (תהלים קלב, יז): "אצמיח קרן לדוד", בבחינת (תבוק ג, ד): "קרנים מידו לו". "ידו" - זה בחינת 'תפלה', ו'תפלות' הם 'שלישה', פי 'כלליות משיח', ב'אבות' - הינו 'משיח', שהוא ה'דבור', שבו מתפלל, בחינת "משיח אלמים" (תפלת נשמת), הוא מ'אש מים רוח'.

ואז נעשה 'בן-הורין' - הינו: שבא ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה. פי "שבת, זו שיי"ן ב"ת. שיי"ן 'תלת גונין' (ב"ת דא 'בת עין") (תקוני-זהר קכו), 'אש רוח מים'. 'בת' היא ה'תפלה' שהן ה'ברכות', בחינת (בבא-בתרא טז): "בת היה לו ובכל שמה", בחינת 'ברכות', בחינת (בראשית כד, א): "וזה ברך את אברהם בכל".

"ויאמר אברהם אל עבדו וגו', שים נא ידך תחת ירכי"
(בראשית כד, ב)

יז. ח"א לא, ה - יש שני בחינות ברית: א) בחינות אברהם. ב) בחינות אליעזר.

א) 'אברהם' הוא 'ברית עלאה' וכו'. ב) ו'אליעזר' הוא 'ברית תתאה' - בבחינות (שמות כג, כא): "כי שמי בקרבו", "שמו כשם רבו" (סנהדרין לח:), שהוא 'הגוף' 'מט"ט' (זהר בראשית כז. בלק קפט: תקוני-זהר קיט: זהר-חדש רות). בחינות (בראשית יד, יד): "וירק את הניכיו", בחינות (משלי כב, ז): "הנהג לנער", בחינות (קהלת י, טז): "אי לך ארץ שמלכה נער".

והוא 'תחת ברית עלאה', בבחינות (בראשית כד, ב): "שים נא ידך תחת ירכי" וכו'. - ובכל מקום

שמוזכר 'צדיק', גם 'ברית תתאה' נכלל בו, כי ה'תחתון' נכלל ב'עליון', בבחינת: "ידך תחת ירכי".

"ולקחת אשה לבני ליצחק" (בראשית כד, ד) - עניני 'שדוכים וזווגים' -

יח. ח"א ט, ב - ודע: "שים שנים-עשר שבטים, כנגד שנים-עשר מזלות" (שמות-דבא טו, ו; תקוני-זהר לו. נט.), ו"כל שבט ושבט, יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד לכנס דרך שם תפלתו" (שער-הפנות, דרושי עלינו-לשפא א). וכל שבט מעורר בתפלתו, כח מזלו שב'שנים-עשר מזלות', והמזל מאיר למטה ומגדל הצמח ושאר דבריו הצריכים אליו.

וזה שאמרו חז"ל (סוטה ב): "קשה זווגו בקריעת ים-סוף". פי 'הים-סוף נקרע לשנים-עשר קרעים, כנגד שנים-עשר שבטים" (פרקי-דרבי-אליעזר מב; תקוני-זהר נח: - ו'בני-ישראל בתפלתם, גורמים זווגא דקדשא-בריך' הוא ושביתה" (זהר; פרי-עץ-חיים קריאת-שמע פ"ד; שער-הפנות שבת, הקדמה; ועוד) - ולפי הזווג שגורם בתפלתו, כן זוכה לזווגו. ו'התפלה הם שתי-עשרה נסחאות" - לפיכך הזווג בקריעת ים-סוף, שהם שנים-עשר.

[ב'לקוטי-עצמות, חתונ א (על-פי תורה הנ"ל): על-ידי תפלה בכח, זוכה לזווגו]. **[תפלה ג]**

יט. ח"א נא, ו - וזה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמות אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - פי על-ידי 'סגירו דנהורא עלאה' היא בבחינת 'מת', פי 'מצרע חשוב כמות' (גדרים סד:). "אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום' - שעל-ידי ה'יבום', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק). "ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו 'בת' זווג, פי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא: שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

פרוש (מוהר"ת ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): פי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתבימה לאחיו, כמבאר בסבא (זהר משפטים ק): "אתתה אמה". והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם, פי עכשו מכרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם.

ומחמת זה - בן היבמה הזה שנולד מהיבום, אי אפשר לו למצא זווגו כי אם ברחמים גדולים, כמובא (זהר לך-לך צב), שעליו נאמר (מועד-קטן יח:): "פן יקדמונו אחר ברחמים", עינ'שם. פי זה בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם - אין לו בת-זוג, מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזהו שפרש רבנו ז"ל: **שבקש אהרן על מרים שפגמה ב'שכלי-הפנים'**, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסוֹשֵׁלֹם בענש היבום.

וזהו: **"אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו"** - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מברך לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה **"ויאכל חצי בשרו"** - הינו: **'חצי גופו נאכל, שאין לו ב'תזוג', שהיא 'חצי בשרו' פלג גופו'**.

[בחיי-מוהר"ן טז - מה שקרב שם (בלקוטר-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): **"אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו"** - שזה בחינת ענש היבום, ע"ר-שם, יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו מרים ז"ל, שהיתה פלתו של הרב ר' ליבוש מנאולטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם].

כ. ח"א ס, ח - יש ב'טחון דסטר'א-אחר'א, בחינת: **"מבטח בוגד"** (משלי כה, יט). ועל-ידי התקשרות הזווגים דקדושה, שהוא בשביל הולדה, שהוא בחינת ב'טחון דקדושה, בחינת 'כליות' שהם 'כלי ההולדה' וכו' - על-ידי-זה נשבר ה'בטחון דסטר'א-אחר'א כ'חרס הנשבר'.

ועל-יזה מרמז: מה ששוברין כלי-חרס בשעת התקשרות השדוכים, בבחינת (ישעיה ל, יב"ד): **"ותבטחו בעשק ונלוז וכו', ושברה כשבר נבל יוצרים וכו', ולא ימצא במכתתו חרש וכו'"** (על-פי קצור לקוטר-מוהר"ן אות יב; לקוטר-עצות בטחון ד - עין שם בפנים באריכות ענין ה'בטחון דסטר'א-אחר'א).

וגם מרמזין להם: שאם לא יתנהגו בקדושה, ויבגדו חסוֹשֵׁלֹם בבחינת ה'בטחון, בבחינת ה'הולדה' - אזי יהיו בבחינת 'שבירת כלי-חרס', שזה נעשה על-ידי **"מבטח בוגד"**.

כא. ח"א וסה - טעם על 'שבירת כלי-חרס' בשעת 'התקשרות השדוך' - כי **"אלו נשמות של הזוג, הם למעלה אחד, אך למטה ההתקשרות וההתאחדות שלהם הוא בהעלם"** (זהר וילך רפג), כי אין יודעין מהתאחדות שלהם עד השדוך, ואזי נתגלה ההתקשרות שלהם, שהיה עד עתה בהעלם.

אך זה ההתגלות של ההתקשרות שנתגלה בעת התנאים - הוא בבחינת (יחזקאל א, יד): **"והחיות רצוא ושוב"** - כי בשעת השדוך נתגלה ההתקשרות, ותכף ומיד נתעלם, כי אחר-כך נתפרדו ונתרחקו, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה.

ובשביל זה שוברין כלי-חרס' בשעת 'התקשרות השדוך' - זה מרמז על סוד: (שם): **"והחיות רצוא ושוב"**

כמראה הזקן, פרוש: **"פאור היוצא מן החרסין"** (חגיגה יג). דהינו: הניצוץ שיוצא בשעה ששוברין כלי-חרס, שהוא רק לפי שעה.

כב. ח"ב נט - פשארע שאלה בבית האדם על-ידי הערבת אסור בהתר, ואין בהתר כדי לבטל את האסור - בזה מראין לו: **"שפגם באיזהו יהוד של מעלה!"** - כי כל היהודים והזוגים, הם בחינת 'בטול אסור'.

וזה בחינת (ברכת ארוסין): **"ואסר לנו את הארוסות, והתיר לנו את הנשואות"** - נמצא: שפ'אסור' נעשה 'התר'. כי בתחלה היא ארוסה, ואז היא אסורה, ואחר-כך נעשית 'התר' ב'נשואין'.

ועל-כך גם בזוג התחתון של זה העולם, נאמר (תהלים סח, ז): **"אלקים מושיב יחידים ביתה"**, הינו זוגים (סוטה ב, סנהדרין כב). אזי (תהלים שם): **"מוציא אסירים בכושרות"** - הינו: שנעשה ה'אסור', כ'פטר' והתר' - בחינת 'בטול האסור', כנ"ל.

ועל-כך פשאין נתבטל האסור, והשאלה אסורה, היא סימן שפגם ב'יהוד של מעלה' - כי ה'יהוד' הוא בחינת 'בטול האסור' כנ"ל.

כג. ח"ב לד - אצל סתם בני-אדם, אין השמחה של כל הטובות ביחד - כי יש חלוקים רבים בענין השמחה. למשל כשבאין על חתנה, יש מי ששמח מן האכילה שאוכל דגים ובשר וכיוצא, ויש אחד ששמח מן הפליזמר, ויש ששמח מדברים אחרים כיוצא בהם, ויש ששמח מן החתנה עצמה, כגון ה'מחתנים', וכיוצא שאר חלוקים. אבל אין אדם שיהיה שמח מכל השמחות ביחד. ואפלו מי ששמח מכל הדברים הנ"ל, אף-על-פי-כן אין השמחה מכל הדברים ביחד, רק מכל אחד בפני-עצמו בזה אחר זה.

גם יש אחד, שאין לו שום שמחה כלל, לא מן האכילה ושתיה ולא משאר דברים, ואדרבא יש לו קנאה וצער, שמקנא על השדוך, על שזה נשתדך בזה.

אבל שלמות ונדלות השמחה הוא: **"מי שזוכה לשמח מכל הטובות ביחד"**. וזה אי-אפשר: כיון ששם-סתם למעלה על כל הטובה, דהינו על ה'שרש' שמשם נמשכין כל הטובות - ושם בהשרש הפל אחד וכו'.

כד. ח"ב פט - ה'דעת' משדך כל השדוכים! - כי כל ה'שדוכים' הם 'שני הפכים', וה'דעת' הוא המתנדב בין 'שני הפכים'.

על-כך כל ה'שדוכים' שבעולם - כלם נעשים על-ידי ה'בר'דעת' שיש בעולם.

ועל-כן לפעמים קשה למצא זוונו - פי לפעמים שני המשדכים רחוקים מאד, והם שני הפכים ביותר זה מזה, על-כן קשה למצא זוונו.

והתקון לזה: שצריך שיבא להברידעת לשמע תורה מפיו, ועל-ידייה יכול למצא השדוף שלו.

פי כל זמן שהדעת בכח - אזי לפעמים אי-אפשר לחבר המשדכים, כשהם בהפך גדול זה מזה, פי לפעמים הם בהפך גדול מאד זה מזה, ואז אי-אפשר להידעת לחבר אותם כל זמן שהדעת בכח.

על-כן צריך לשמע תורה מפיו, שאז יוצא הידעת, בבחינת (משלי ב, ו): "מפיו דעת ותבונה". ואזי כשיוצא הדעת מכח אל הפעל, אזי יכול לשדכם, אף אם הם בהפך גדול זה מזה.

וזה אותיות 'שידו"ך' - ראשי-תבות (מלאכי ב, ז): **"פי ש'פתי כ'הן ישמרו דעת ו'תורה".** וזהו: **"יבקשו מפייהו" - פי צריך לבקש התורה מ'פיו' דוקא, כדי להוציא הידעת מכח אל הפעל כנ"ל.**

ועל-כן צריך לשמע 'תורה דוקא' מפיו, אף שגם בדבורים פשוטים של ה'ברידעת, יש בהם גם-כן ידעת, אף-על-פי-כן צריך לשמע 'תורה דוקא'.

פי ה'תורה נקראת כ'לה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נו. פסחים מט:): "אל תקרי מורשה, אלא מארסה". ויש בה גם-כן שני הפכים, פי יש בה 'שני מיני אותיות' וכשהצדיק אומר 'תורה', הוא בחינת 'משדף שדוכין' - פי **"דברי-תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר"** (ירושלמי ראש-השנה פ"ג ה"ה), **וצריך לחבר דברי-תורה במקום למקום, פי מחברים יחד דברי-תורה ממקומות מפזרים שרחוקים זה מזה. ועל-ידייה נעשה החדוש שמהדשים.**

נמצא: כשהצדיק ה'ברידעת' אומר תורה - הוא 'משדף שדוכים'. על-כן צריכין לשמע מפיו 'תורה דוקא' - ועל-ידייה יכולין למצא זוונו. [תפלה ו]

כה. ח"ב צ - טעם על 'שבירת כלי-חרס' בשעת השדוף! - שהוא בחינת (רש"י ירמיה יט, ב): **"שער החרסית היה בירושלים, שהיו משליכין שם שברי חרסים".** וזה השער הוא כנגד פתחה של גיהנם, כמו שכתוב (ירמיה שם): **"ויצאת אל גי בן הנם אשר פתח שער החרסית", ו"גי בן הנם' זהו בחינת ה'גיהנם"** (סוּכָה לב: ערובין יט).

וזהו ששוברין כלי חרס בשעת השדוף! - פי מרמזים לו בזה שני ענינים:

(א) אם היא 'אשה רעה' - תזהר לבל תבגד בה, רק תקבל באהבה, פי על-ידייה **"אינה רואה פני גיהנם"** (ערובין מא:).

(ב) אם היא 'אשה טובה' - דע וזכר: **שיש גיהנם, ולא תהיה נמשך אחר תאוותה, ותקדש עצמך כראוי!**

ובל-זה מרמזין לו על-ידי 'שבירת כלי-חרס', שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתחה של גיהנם'. [תפלה ז]

כו. ספורי-מעשיות, מעשה ב מ'מלך וקיסר' - השדוף של 'בן-המלך' ו'בת-הקיסר', וכל הספור מה שעבר עליהם.

ובסוף המעשה: **"ואתה 'בן-מלך', נלכה ונסעה! - ושבנו לביתם".**

כז. ספורי-מעשיות, מעשה י מ'בערגער ועני' - השדוף של 'בן-הבערגער' ו'בת-העני', וכל הספור מה שעבר עליהם.

ובסוף המעשה: **"והיתה החתנה, והשמחה בשלמות. והמלוכה והקיסרית קבלו הזוג הזה, ומלכו בכפה".**

כח. ספורי-מעשיות, מעשה יג מ'שבעה בעטלערס' - השדוף של הזכר ונקבה שנאבדו ביצור, וכל הספור של ו'ה'חפה' ו'ה'חתנה', ו'שבעת ימי המשתה' עם ה'שבעה בעטלערס'. - **"ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד".**

כט. שבחי-הר"ן ח"ב לב - תקף פשפא רבנו ז"ל לטבריה, שלח אליו הרב החסיד וכו' הרב משה ז"ל, בן הרב הקדוש וכו' הרב מנחם מנדיל זצ"ל וויטפסקר: **"שרוצה להתחתן עמו!"**

והשיב רבנו ז"ל: **"האיך יכולים למאן בשדוף? מן-הסתם 'מה' יצא הדבר"** (בראשית כד, נ) שתהיה בתי בארץ הקדושה! ולא דבר יותר.

ומיד הלך השדכן, והשיב להרב רבי משה הנ"ל: **"שרבנו ז"ל מרצה! - ותכף עשה סעדה גדולה וכו'.**

אך אחר-כן כשיצא רבנו משם מארץ-ישראל לחוץ-לארץ, נפטר החתן בנו של הרב מורנו הרב רבי משה הנ"ל, ורבנו ז"ל נשתדף עם בתו שהיתה הפלה של בן הרב רבי משה הנ"ל - עם כבוד הגאון המפרסם הרב דקהלת-קדש וואלטשיסק וכו'.

ל. שיחות-הר"ן פו - מה שהחתן דורש הדרשה - היא מועלת ל'זווגים', כמו שכתוב (בראשית כח, יא): "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב" אותיות" (תקוני-זהר לד.) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם ל'זווג.

לא. שיחות-הר"ן צא - סגולה להתמדה: להזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי. כמו כשהפלה היא יפה, אזי האהבה בשלמות. אבל פשיש להפלה איזה חסרון ומום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות.

כְּמוֹ-כֵן ה'תּוֹרָה נִקְרָאת 'פְּלֵה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים לג, ד): "תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מִשֶּׁה מוֹרְשָׁה", וְדָרְשׁוּ רַצ"ל (בְּרֻכּוֹת נז, פְּסָחִים מטז): "אֵל תִּקְרִי מוֹרְשָׁה אֶלָּא מְאוֹרְסָה", וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ אוֹת בַּתּוֹרָה, כִּי "שְׁשִׁים רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, כְּנֶגֶד שְׁשִׁים רַבּוֹא נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל" (זֶה־רִחֲדֵשׁ שִׁיר־הַשִּׁירִים; זֶה־רִחֲדֵשׁ רוּחַ; מְגַלְהֵ-עֲמֻקּוֹת' וְאֶתְחַנֵּן אוֹפֵן קִפּוֹ; 'שְׁלִי-הַהֲקֹדֵשׁ בְּרֵאשִׁית ב' בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל; וְעוֹד), וְכִשְׁיֵשׁ חֶסְרוֹן בְּאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, נִמְצָא שֵׁשׁ חֶסְרוֹן בַּתּוֹרָה, וְאִי-אֶפְשָׁר לְאָהֵב אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת.

אֲבָל כְּשִׁיזְהֶר מְלַדְבֵּר עַל שׁוּם יִשְׂרָאֵל, וְלִבְלִי לִמְצָא שׁוּם חֶסְרוֹן בְּשׁוּם יִשְׂרָאֵל - נִמְצָא שְׂאִין בַּהַתּוֹרָה שׁוּם חֶסְרוֹן וּמוֹם - אִזִּי בּוֹדְאִי יֵאָהֵב אֶת הַתּוֹרָה מְאֹד, וְאִזִּי יִתְמִיד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה מְגַדֵּל הָאֲהָבָה.

לב. שיחות-ה'ר"ן קלט - סֵפֶר לִי אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו: שְׁפַעֲם-אֶחָד סֵפֶר לְרַבְּנּוֹ ז"ל: "שְׁדַבְּרוּ לוֹ אִיזָה שְׁדוּד!" וְאָמַר הָאִישׁ הַנֶּ"ל לְפָנָיו ז"ל: "שֶׁשֶּׁם אֵין מְקוֹם לְפָנָיו!" הַשִּׁיב לוֹ רַבְּנּוֹ ז"ל: "כְּשִׁישׁ לְהָאָדָם לֵב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ 'מְקוֹם' וְכוּ'. כִּי ה'לֵב' הוּא 'אֶלְקוֹת'" וְכוּ'.

(בַּנְּדָפֶס ב'לְקוֹטֵי תַנְיָנָא' סִימָן נ"ו: - מִי שִׁישׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵל, אֵין רְאוּי לוֹ לִזְמַר: "שְׁמִמְקוֹם זֶה אֵין טוֹב לְפָנָיו!" - כִּי אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם כָּלֵל, כִּי אֲדַרְבָּא, "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הַעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה סח, ט).)

לג. תי"מ-ה'ר"ן פד - מֵה שְׁסָפֶר קִדְּם רֵאשִׁי-הַשְּׁנָה תַקס"ט סוּף קוֹיַן תַקס"ה, וּבְאוֹתוֹ הָעֵת הִבִּיא לוֹ הַשׁוֹחֵט מְטַעֲפְלִיק 'כְּסֵא נִפְלְאָה'. - וְסִמּוּךְ לָזֶה סֵפֶר זֹאת: שְׂרָאָה בְּמִרְאָה אוֹ בְּחִלּוֹם:

שֶׁהִבִּיאוּ לוֹ כְּסֵא, וְהָיָה אִשׁ סְבִיבָהּ. וְהִלְכוּ כָל הָעוֹלָם אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף לְרֵאוֹתָהּ. וְכִשְׁחָזְרוּ מִשָּׁם, אִזִּי תִכְף נִתְקַשְׂרוּ זֶה עִם זֶה, וְנִעֲשָׂה 'שְׂדוּכִים' בֵּינֵיהֶם. וְגַם כָּל 'מְנַהֲיִגֵי-הַדוֹר' הִלְכוּ לְרֵאוֹתָהּ.

וְשִׂאֲלַתִּי: "כְּמָה הִיא רְחוּקָה, וּמִפָּנָי מָה תִכְף נִעֲשׂוּ שְׂדוּכִים?" - וְהִלְכַתִּי וְהִקְפַּתִּי סְבִיבָם לִילֵךְ שָׁם.

וְשִׁמַּעְתִּי: שֶׁהוֹלֵךְ וּבֹא 'רֵאשִׁי-הַשְּׁנָה' וְכוּ'. - וּבִאתִי לְהַכְּסֵא, וְרֵאשִׁי שָׁם 'רֵאשִׁי-הַשְּׁנָה' מִמֶּשֶׁ, 'יוֹם-כְּפוֹר' מִמֶּשֶׁ, 'סְבוֹת' מִמֶּשֶׁ, וְכוּ'.

וְרֵאשִׁי שָׁם: שֶׁהָיָה חֲקוּק עַל הַכְּסֵא כָּל צוּרוֹת שֶׁל כָּל בְּרוּאֵי עוֹלָם, וְכָל אֶחָד הָיָה חֲקוּק עִם בְּתִזּוּגוֹ אֶצְלוֹ, וּבִשְׁבִיל זֶה נִעֲשִׂין תִכְף 'שְׂדוּכִים' - כִּי כָּל-אֶחָד מְצָא שָׁם וְרָאָה בְּתִזּוּגוֹ.

וּמֵאֲחֵר שְׁבִימִים הַקּוֹדְמִים לְמִדְתִּי - נִפְּל בְּדַעְתִּי: שְׁפָסוּק (דְּנִיאל ז, ט): "כְּרִדְסִיָּה שִׁבְבִין דִּי נִזְר", רֵאשִׁי-תַבּוֹת: 'שְׂדֻכְיָן' - כִּי עַל יְדֵי ה'כְּסֵא' נִעֲשִׂין 'שְׂדוּכִין' כְּנ"ל.

גַּם 'כְּרִסִּי"ה', רֵאשִׁי-תַבּוֹת: "רֵאשׁ הַשְּׁנָה יוֹם כְּפוֹר סְבוֹת". וְעַל-כֵּן "בְּשִׁמְיֵי-עֲצֵרַת' זְוֹנָא דְּמִטְרוֹנִיתָא" (זֶה־ר' וִיקְרָא צו:).

וְשִׂאֲלַתִּי: "מָה יִהְיֶה פְרִנְסַתִּי"!

וְאָמַרוּ לִי: "שִׂאֲהִיָּה שְׂדֻכְיָן"!

וְהָאִשׁ הַקּוֹף סְבִיבוֹ וְכוּ' וְכוּ'.

וְאַחַר שְׁסָפֶר הַמַּעֲשָׂה הַזֹּאת, אָמַר: "שִׂאֲתֶם יוֹכוּיִן לִזְמַר עָלֶיָּה תּוֹרָה כָּל יְמֵי חַיֵּיכֶם! - וְגַעַר בְּנּוֹ: "עַל שְׂאִין אָנוּ שְׂמַחִים"! - וְאָמַר: "שְׂרָאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד"!

לד. תי"מ-ה'ר"ן תקצה - רַבְּנּוֹ ז"ל אָמַר: "שְׁכַשְׁתִּיָּה בַקְּהֵל־קִדְּשׁ רֵאדוּוִיל בְּשִׁבִיל לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִם אֲשֶׁתּוֹ הַשְּׁנִיָּה מְקַהֲלַת קִדְּשׁ בְּרֵאדָה, אִז בָּאוּ כְּמָה עֲגָלוֹת עִם נָשִׁים שְׂבָאוּ בְּשִׁבִיל לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמּוֹ. וְאָמַר: "שְׁכַלְךְ הִיוּ זְוֹנִים שְׁלוֹ"!

וְאָמַר: שְׁכַל אִישׁ יֵשׁ לוֹ כְּמָה וְכְמָה זְוֹנִים, רַק שֵׁשׁ בָּזָה כְּמָה בְּחִינּוֹת שׁוֹנוֹת וְעִנְיָנִים נִפְלְאִים.

כִּי מִכָּל הַדְּבָרִים שְׁמֻדְבָּרִים בְּעִנְיַי הַשְּׂדוּכִים, אֶהְיֶה עַל-פִּי שְׂאִינָם נִגְמָרִים, זֶה בְּעַצְמוֹ בְּחִינַת 'זְוֹג וְשְׂדוּד'.

וְלִפְעָמִים יוֹשְׁבִים בְּגִי-אָדָם בְּבִתְיָהֶם, וְאוֹמְרִים: "שְׂרָאוּי שְׂזָה יֵשָׂא אֶת זֹאת!" - וְעַל-יְדֵי-זֶה נִגְמַר בְּחִינַת הַזְּוֹג שֶׁל זֶה הָאִישׁ עִם אוֹתָהּ הָאִשָּׁה.

וְלִפְעָמִים בָּאִים 'שְׂדֻכְנִים' וּמְדַבְּרִים הַשְּׂדוּד, אֲבָל אֵינוֹ נִגְמַר, וְגַם זֶה בְּחִינַת 'זְוֹג וְשְׂדוּד'. וּבּוֹדְאִי הִיא בְּחִינַת זְוֹג יוֹתֵר מִהֲרֵאשׁוֹן.

וְלִפְעָמִים נּוֹסְעִים לַעֲשׂוֹת הַשְּׂדוּד, וּבְעֵת הַגָּמַר נִפְרָדִים מֵאִיזָה סְבָה.

וְלִפְעָמִים נִגְמַר הַשְּׂדוּד, וְאַחֲרֵי-כֵן מִפְּסִיקִים הַקָּשֶׁר שֶׁל תַנְיָאִים.

וְלִפְעָמִים בָּאֵין לִידֵי נִשׁוּאִין, וְאַחֲרֵי-כֵן בְּסִמּוּךְ נִעֲשָׂה גִט בֵּינֵיהֶם.

וְלִפְעָמִים אֵינוֹ נִעֲשָׂה הַגִּט עַד אַחַר אִיזָה זְמַן.

וְכִיּוֹצֵא בָּזָה כְּמָה בְּחִינּוֹת שֵׁשׁ בְּעִנְיַי הַשְּׂדוּכִים וְהַזְּוֹגִים - שְׂאִינָם נִגְמָרִים אַחֲרֵי-כֵן - אֲבָל כָּלֵם הֵם בְּחִינַת 'זְוֹנִים' שְׁלוֹ.

כִּי כָּל-אֶחָד יֵשׁ לוֹ כְּמָה זְוֹנִים, רַק שִׂאֲצֵל זֶה נִגְמַר אִיזָה זְוֹג שְׁלוֹ עַל-יְדֵי אִיזָה דְּבּוּר בְּעֵלְמָא שְׁמֻדְבָּרִים מִזֶּה הַשְּׂדוּד, וְלִפְעָמִים עַל-יְדֵי אִיזָה דְּבּוּר יוֹתֵר, אוֹ עַל-יְדֵי אִיזָה הַתְּקַשְׂרוֹת, אוֹ נְסִיעָה אוֹ עֲבָדָא בְּשִׁבִיל הַשְּׂדוּד לְפִי שְׂעָה וְכוּ' כְּנ"ל.

וְזֶה הַדְּבָר הוּא עִנְיָן נִפְלְאָ וְנוֹרָא שְׁלֵא נִשְׁמַע כְּזֹאת - שֶׁהַדְּבּוּר בְּעֵלְמָא' שְׁמֻדְבָּרִים מִהַשְּׂדוּד, זֶה בְּעַצְמוֹ הוּא בְּחִינַת 'שְׂדוּד'.

וכן מבאר בהאלף-בית שלו החדש (ספר-המדות, 'חתוך ח"ב ז): "שהדבור בעצמו מהשדוף, עושה רשם בו ובה".

והדבר נראה לעינים: פי ידע בזה סודות נוראים שלא נתגלו בעולם, פדרבו בכל השגותיו הנוראות.

ובאמת ספרו: שהתפאר אז: "שיודע מענין השדוכים, מה שאין יודעין בזה כל גדולי-הדור מאומה!"

לח. ימי-מוהרנ"ת ח"א פד - והנה רבנו ז"ל הניח ארבע בנות, שלשה נשואות, ובת אחת קרובה לשתיים עשרה שנים שלא נשתדכה עדין, ורבנו ז"ל מחמת שידע שישתלק וכו', היה חפץ מאד לשתדכה בחייו, אך לא נזדמן לו שדוף פראוי לפי כבודו וכו'. וכבר דברו בחייו השדוף עם רבי יעקב יוסף, אך לא נגמר מחמת איזה סכסוך (מחוטנו של רבי יעקב יוסף, שלא רצה לפזר פראוי על שדוף כזה).

ורבנו ז"ל בכל עניניו היו דרכיו נפלאים, שאף-על-פי שידע ברוח קדשו שזה השדוף יגמר וכו', אף-על-פי כן עכשו עשה עצמו כאינו יודע, ולא נגמר השדוף.

גם דברו לו במה שדוכים לפני בתו הנ"ל והיה מקבל דברי השדוכים, ועסק לדבר עמהם, אך לא נגמר שום אחד מהם, עד שנסתלק בשלום וכו'.

והנה אחרי הסתלקותו, התחלנו בלנו לבקש אחר שדוף וכו', ורבי יעקב יוסף הנ"ל התחיל תכף לבקש ולהתחנן במכתבו: "שהוא רוצה להשתדף עמה" וכו'.

ובשנת תקע"ב הנ"ל סמוך לפורים - נגמר השדוף לפני בתו הנ"ל, עם בן רבי יעקב יוסף הנ"ל.

לז. ימי-מוהרנ"ת ח"ב כב - היה שם רך בשנים וכו', והוא רבי חיים נהום בן רבי שמואל מזורין, והוא היה אלמן שגרש אשתו וכו', וקרבתו אותו מאד, מחמת אהבת אביו שהיה מאנשי-שלומנו, והייתי חפץ מאד לעשות שדוף עמו, אבל לא נזדמן, וגם מחמת שפדעתי היה טמון ענין הנסיעה לארץ-ישראל, ולא יכולתי לקבל עלי ההתחייבות שלי, והרב ורבי יוסקא גרם יאיר לא רצו לקבל עליהם כלל שום התחייבות בקהלת קדש ברסלב.

אבל מאת השם היתה, שהאיש הנ"ל נתעכב בביתי עד סמוך לערב-ראש-חדש שבט וכו'. ואחר שבאנו מציון הקדוש ואכלנו סעדת הצהרים, התחלנו לדבר מ'שדוכים' - אולי ימצא שם איזה 'שדוף' לפניו.

וברוך-השם היושב ומזוג זוגים - שבתוף-כף נזדמן שדוף הגון מאד לפניו עם אחד מחשובי אנשי-שלומנו, הוהתיק הרבני מורנו הרב רבי זלמן מאומאן. ורבי יוסקא גרוי-יאיר והרב גרוי-יאיר, כבר היו מוכנים לנסע לביתם, ורציתי לעכבם להמתין עד שיגמר השדוף, ולא רצו. רק

תכף ומיד נתרצה רבי יוסקא מעצמו בשמחה גדולה, וקבל בקנין אגב סודר על כל התחייבות המלבושים להאלמן, ואני לא נתחייבתי פי אם חמשים זהובים לקבלם בטשערינו, והם נסעו לשלום לביתם.

והאלמן הנ"ל עם בני שיחיה ושאר אנשי-שלומנו שהיו על אותה העגלה - כלם נתעכבו באומן עמי. ובליילה נגמר השדוף למזל-טוב.

וגם זה חזק ושמח אותי, שזכיתי לגמר מצוה כזאת, להשיא יתום חשוב כזה בר אורין, ובנו של איש כשר ונכבד מאד מיקירי אנשי-שלומנו.

לז. עלים-לתרופה, ג תצוה תקצ"ח - רב שלום לידידי הרבני הוהתיק, בני חביבי מורנו הרב יצחק שיחיה, אתמול היה פה רבי אליהו מברסלב שהוא היה השדכן אצלכם, ובשרני טוב מענין השדוף למזל-טוב, וכתבתי לה: "סימן טוב ומזל טוב!" - ומסרתי האגרת בידו, ובודאי יגיע לידך וכו'.

וכעת אני כופל ברכתי: "יצו ה' את הברכה אתך", שיהיה ההתקשרות למזל-טוב, לחיים טובים ולשלום, לכם ולכלנו, "ילכו יונקותיו, ויהיה כזית הודו".

ונזכה להתעורר מזה לשוב להשם-יתברך באמת, בעל כל אשר גמלנו ברחמינו וברב חסדינו, "לא כחטאינו עשה לנו" וכו', "חסדו גבר עלינו, ואמת ה' לעולם".

ועל דבר אשר הקדים לגמר בלי ידיעתי - כבר כתבתי לה שם: שפפי שספר לי רבי אליהו הנ"ל, היית מוכרח בדבר, ומאת השם היתה זאת, ובודאי הפל לטובה. גדלים מעשי ה', מאד עמקו מחשבותיו יתברך. ובעל הרחמים אשר גמל עמנו טובות כאלה עד הנה, גם עד זקנה ושיבה אל יעזבנו, "עד אגיד זרועך לדור" וכו'. ה' יגמור בעדנו הפל לטובה.

לח. עלים-לתרופה, ג וישלח תר"ג - למען-השם גיי נישט נאך דינע נארישקייט, פאלג מיד, ווארן איך טראכט ארום דיר. אם-ירצה-השם בקרוב האב איך בטחון מיט דיר א שדוף טאן למזל-טוב - וועסטו האבן בעזרת-השם א שטריימל טוב, און א גוט מיצל אויך וכו'. [למען-השם אל תלך אחרי השטויות שלך, שמע אלי, פי אני חושב בענינים שלך. אם-ירצה-השם אעשה עמך בקרוב 'שדוף' למזל-טוב - ואז יהיה לה שטריימל טוב, וגם כובע טובה].

לט. עלים-לתרופה, ג פקודי תקצ"א - שלום וחיים לאהובי חביבי בנפשי וכו'.

אך היטב חרה לי עליך - על שהשלכת את אחותך על הצדקת מרת אדל תחיה, ופקדת עליה באזהרה: "לבל תנשא לאיש פשוט, עד שיזדמן לה למדן דיקא!"

הייתכן לעשות כן? - אם אתה רוצה להשיא
לתלמידי-הכם דיקא, תקחנה לביתך, ותהיה מטל
עליך, ותוכל לעשות כרצונך!

ואיך אתה רוצה להעמיס העל על אדל תחיה, שתהיה
בביתה, אשר השעה דחוקה לה מאד פידוע לך, ותהיה
צרוכה מלהנשא עד שיזדמן לה תלמידי-הכם דיקא.

ומי יודע אם התלמידי-הכם ירצה לשאנה על תנאי
שיחזר על הפתחים עמה, כאשר דברת עמה. אפלו
אם אחותך תתרוצה לזה, מפל-שכן שבאמת גם אחותך
אינה מרצה לזה כלל.

ואם אמרו רז"ל (פסחים מט.): "לעולם ימכר אדם וכו'
וישיא בתו לתלמידי-הכם" - אבל אתה לא מכרת
כלל, ואין לך מה למכר.

מדוע לא תזכר דברי רז"ל (שם קיג.): "בתך בגרה, שחרר
עבדך" וכו'. מפל שכן שהשלכת אותה בלי רשות בבית
הצדקת אדל תחיה, ואתה מזוהר עליה כאלה.

הסבלת עשו אחי חביבי! - כי נזדמן לה שדוף הגון
לדעת, ומחמת דבריה נתבלבל. אף-על-פי שאחותך
נתרצית - אבל אף-על-פי-כן נתבלבל הדבר על-ידך וכו'.

עליך תראה לתקן זאת, ותכתב לה תכף: "שלא
תדקדק דיקא עליזה - רק תסמך על השם-יתברך
שינחה אותה בדרך-האמת!"

מ. עלי-לתרופה, מוצאי-שבת 'שמות'
תקצ"ו - בענין השמות של כלה וחמותה (צואת רבי
יהודה הקסיד ז"ל: שלא ישא אשה ששמה כשם אמו) - שמעתי
מהרב רבי יהודה ממעדוועדיבקה ז"ל (הלא הוא רבי יודל
תלמיד רבנו ז"ל): "שרבנו ז"ל לא הקפיד עליזה כלל!"

מא. עלי-לתרופה, א חקת ראש חדש תמוז
תר"א - ומה שעבר עבר, ובודאי אחרי שכבר נעשה
מה שנעשה, הכל מאת השם היתה - כי אפלו מה
שמדברים, הוא גם-כן בחינת שדוף ועושה רשם.

ועל להבא - אני ואתה נסמך על השם: שבודאי ינחנו
בצדקתו בדרך-הישר כרצונו יתברך! - ותחילה לך
מלחשב עוד על זה כלל, רק על להבא תסמך על השם-
יתברך.

"גל אל ה' מעשיך, ויכנו מחשבתך" (משלי טז ג),
ותסתכל על החסד של השם-יתברך שזכה אותך בבן
נבון ומשפיל תהלה לא-ל. והלא רב צערך היא
מהטובה, לאשר השם-יתברך חננה בבן נבון בעזרת
השם-יתברך. וגם תהלה לא-ל עוזר לך השם-יתברך
להוציא עליו ההכרחיות וכו' בעזרת-השם-יתברך.
ועליך אתה מצטער על שנתקשרת עמו וכו'!

הלא טוב להסתכל על הטובות הנ"ל, ולשמח בחסדו,
והשם-יתברך יעזר לך ויתן לך עצות טובות להתנהג עמו
כראוי וכו'.

אבל אף-על-פי-כן אי-אפשר לדחק את השעה.
ו"לכל עת וזמן" וכו' (על-פי קהלת ג א). היושב ומזוג
זווגים, ינחה אותך בדרך-האמת כרצונו הטוב יתברך.

מב. עלי-לתרופה, א תבוא תר"ד - לאהובי
בני חביבי וכו' מזרנו הרב יצחק שיחיה וכו' - מצאתי
מכתבו באריכות גדול בדבר השדוף וכו'.

והיטב הרה לי, עליך בני חביבי, על אשר מרעיש כלי-
כך ודוחק את השעה ומצטער כלי-כך, על דבר
הסמוי מן העין, כי אין שום דבר נעלם מן האדם כמו
עניני שדוכים.

עליך אפלו אם היה השדוף עם יחיד בדורו בעשר
ויהוס וכו', אין לדחק את השעה - כי מי יודע אחרית
דבר וכו'.

עליך אין לדחק את השעה, רק לסמך על השם. ואם
"מה יצא הדבר" (בראשית כד ג), יגמר בני טוב, תכף או
אחר-כך, "ודבר אלקיני יקום לעולם" (ישעיה מ ח).

מג. אבני-ה-ברזל, שיחות-וספורים מרבי נחמן
מטולטשין ז"ל טו: שיח-שרפי-קדש ח"א תשי -
התאונן אחד לפני מזהרנ"ת ז"ל: "שאיך לו לתן מתנות
לארוסתו!"

ונחם אותו מזהרנ"ת ז"ל: "גם יעקב אבינו עליו-
השלום לא היה לו לתן מתנות לכלתו, בעת שברה
מפני עשו אחיו!"

אמר לו: "מה ענין יעקב אבינו בשבילי? שאצלו היה
הכל רזין עלאין!"

אמר לו: "גם עכשיו יש רזין עלאין".

מד. שיח-שרפי-קדש החדש ח"א פז - תכף
אחר פטירת זוגתו של רבנו ז"ל שנסתלקה בערב-
שבועות שנת תקס"ז סמוך לערב (ימי-מזהרנ"ת ח"א כא),
אמר אז רבנו ז"ל בשלחנו בליל שבועות:

"אלולא התבישתי - הייתי מצוה שכבר ידברו שדוף
עבורי, כי הרי התורה אמרה (בראשית ב, יח): 'לא טוב
היות האדם לבדו, איני רוצה להיות 'לא טוב'".

[וואלט איך זיה נישט שעמען, וואלט איך זיה געהייסן רעדן א
שידוך שוין] - אז ס'שטייט דאך: 'לא טוב היות האדם לבדו' -
וייל איך נישט זיין קיין 'נישט גוטער'!]

[וכן היה: שתכף אחר-כך נשתדף עם אשתו השניה מבראד, כמספר
ב'חיי-מזהרנ"ו' קיה; קס; קסד; 'ימי-מזהרנ"ת' ח"א כד; שיח-שרפי-קדש
ח"ב רצו].

מה. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג רסה - דעת
רבנו ז"ל היתה: "שנכון שישא האדם אשה,

בצעירותו ממש! [דער רבי האט געהאלטן זייער: אז מען דארף חתונה האבן יונג] (עיר-שם בהערה ד).

מו. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג רסו - פעם כשבא לרבנו ז"ל, בחור שהתקרב אליו זה מקרוב - אמר לו: "סע לביתה, התחתן, אחרי-כך תשוב אלי עם 'טלית' - יש לי מה לדבר עמך!" [פאר אהיים, האב חתונה, דערנאך וועסט קומען צו מיר מיט א טלית - איך האב מיט דיר וואס צו רעדן].

מוז. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג רסז - מוהרנ"ת ז"ל אמר: "אם אברך יאמר לי: 'שהוא איש פשר' - אאמין לו! - אם בחור יאמר לי: 'שהוא איש פשר' - לא אאמין לו!" [א יונגעראמן אז ער וועט מיר זאגן: אז ער איז א ערליכער - וועל איך אים גלייבן! - אז א בחור וועט מיר זאגן: אז ער איז א ערליכער - וועל איך אים נישט גלייבן].

מח. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג רסח - רבנו ז"ל אמר: "הייתי רוצה להנהיג מנהג בעולם: היום 'סעודת ארוסין' - מחר ה'חפה'. ומה יהיה עם ההכנות לחתונה? - כינו אותן לפני ה'ארוסין'!" [איך האב געוואלט אריינפירן ביי די וועלט: היינט 'קנס מאל' - מארגן חפה. איי צוגרייטן? - זאל מען פריער צוגרייטן!] [עיר-שם בהערה ח].

מט. שיח-שרפי-קדש החדש ח"ג רסט - דברו פעם עם מוהרנ"ת ז"ל, מענין איזה מכשול שצריך להתרחק ממנו. ואמר אז מוהרנ"ת: "שפגם זה שנפגשים החתן והכלה לפני נשואיהם - גרוע יותר מהמכשול הנ"ל!" (שדברו ממנו).

והתבטא אז קשות לענין זה, באמרו: "מבול של מים נשבע הקדוש-ברוך-הוא שלא יביא לעולם, אולם על 'מבול של אש' לא נשבע (עין בראשית-רבה לט, ו; מט, ט). ובזה שחתן וכלה נפגשים קדם חתנתם - צריכים לפחד ולהתירא מענש 'מבול של אש'!"

נ. שיח-שרפי-קדש ח"ב תרנז - פעם בא איש אחד מאנשי-שלומונו בהתמרמרות, למוהרנ"ת ז"ל, ונלה לו את מר לבו:

היות שיש לו בן בחור בשם "הירש", והוא שובב עד מאד - שנוסף על עניותו הגדולה, עוד הולך בנו בשוהבנותו ומזיק לרכוש האנשים, שהולך ומדליק זנבות הבהמות ושורפם, ועוד פהנה וכהנה - עד שאין ביכולתו כלל וכלל, לעמד בשלום הוצאות הנזקים שמזיק - פי מחיבים אותו לשלם לבעלים שגזקו על-ידי בנו.

ובכן שואל את מוהרנ"ת: "שיתן לו עצה מה לעשות!"

אמר לו מוהרנ"ת ז"ל: "שישתדל להשיא לו אשה!"
שאל מוהרנ"ת: "וכי מי ירצה לקחת את בני לחתן!"

ענה לו מוהרנ"ת: "מי שיהיה! כל מי שיסכים לקחתו לחתן, תסכים לשדוף ותחתן אותו!" [ווער ס'זאל זיין, ווער ס'וועט איהם וועלן].

ועזרו השם-יתברך - שהציעו לו עבור בנו, שדוף עם עניה אחת - וחתנו תכף בעצת מוהרנ"ת.

ותכף לאחר החתנה - השתנה בנו שנוי עצום, ונהפך לעובדי-השם וצדיק גדול מאד - עד שמרב חבה, היו האנשים מכנים אותו "הדוד הלכן" [דער ווייסער פעטער].

אותו רבי הירש, היה חביב על רבי נחמן טולטשינער ז"ל מאד. ואנ"ש שהכירוהו, היו מרבים לספר בשבחו, וספרו ממנו עבודות גדולות.

לרבי הירש הזה, היה בן בשם רבי נחמן, שהיה השמש בקלויז באומאן.

נא. ספר-המדות, עניני 'שדוכים וזוגים' -

[א] במקום שעושים 'תנאים' [תנאים], או איזה 'פרייתות ברית' - השם-יתברך שם הוא (אחכה יג). [ב] מי שקשה לו למצא זוגו, יאמר בכונה שירת הים (חתון ח"ב א).

[ג] קדוש לבנה - סגולה שימצא אדם את זוגו. וסימן לדבר: "לבנה" - "ב'תולה נשאת ליום ה'רביעי" (כתבות פ"א מ"א) (חתון ח"ב ב).

[ד] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם, באים טובות וברכות לאדם (חתון ח"ב ג). [ה] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם - נצול מענש הבא על-ידי שיעץ עצות רעות על חברו (חתון ח"ב ד).

[ו] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם - על-ידי-יזה נתמנים דינים פשרים (חתון ח"ב ה). [ז] מי שקשה לו למצא זוגו, ירגיל את-עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים (חתון ח"ב ו).

[ח] השדוף שדוכים, אף-על-פי שאינו נגמר השדוף בעצמו, גם זה מן השמים, והשדוף לחוד עושה רשם בו ובה (חתון ח"ב ז). [ט] על-ידי התפלה, יכול לשנות זוגו הנכרז בשמים (חתון ח"ב ט).

[י] מי ששומר את-עצמו מכלון, וגם לדור שני זוגות בבית אחד, על-ידי-יזה זוכה לחתנותא כהנים ובני-אדם השוכים גדולים (חתון ח"ב י).

[יא] כשאדם נושא אשה אחר מיתת אשה הראשונה, אשתו הראשונה מצטערת בקבר (חתון ח"ב יא).

[יב] בת כהן לישראל, ובת תלמיד-הכם לעם-הארץ, אין זוגם עולה יפה: או אלמנה, או גרושה, או זרע אין לה, או קוברת, או קוברתו, או מביאתו לידי עניות ולידי גנות (נאוף ו).

[יג] לפעמים על-ידי שדוכים שאינם הגונים זה לזה, אחד מהם מת (נאוף יד). [יד] אפלו זוג ראשון, מתהפך בתפלה (צדיק פח).

[טו] על-ידי בקשת הרחמים, זוכה לעשות שדוכים טובים הגונים (רחמנות יא).

[טז] על-ידי תפלה, יכול לשנות זוגו הנכרז בשמים (תפלה ח"ב י - עין לעיל צדיק פח).

"וְאִם לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אַחֲרָיִךָ" (בראשית כד, ח)

נב. ח"ב פז - פונת אלול, הם תקון לפגם הברית.
פי' סוד פונת אלול (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן בים דרד" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת 'דר'ך, ב'ים' - ו'דר'ך' זה נפתח ב'חדש אלול'.

ועקר 'פגם הברית', הוא בבחינת 'דרד' הזה - פי' היה צריך להאיר בחינת הרכ"ד אורות, בבחינת 'ים', בחינת 'אמונה'. והוא נטה מזה, ופגם בבחינת 'דרד', בבחינת (בראשית נ, יב): "פי' השחית כל בשר את דרכו". פי' 'אשה' נקראת 'דרד' (קדושין ב:). ויש 'דרד' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דרד אשה מנאפת".

והכלל: שעקר הפגם בבחינת 'דרד', שלא האיר ה'דרד' ב'ים'.

ולפעמים מחמת זה הפגם יוכל לאבד זיוגו - פי' מאחר שנטה מזיוגו, קשה לו למצא זיוגו. ואפלו אם ימצא זיוגו, תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהנה שיש לה רצון אחר פגגדו. ואז: "לא זכה, פגגדו" (יבמות סג).

וב'חדש אלול, אז יכולין לתקן זה ולהאיר ה'דרד' ב'ים'. - וכשמתקן זה, אזי מוצא זיוגו, והיא אינה פגגדו, רק פריצונו.

ויש בזה 'סוד נפלא' - פי' דע: שזה ה'סוד' של 'פונת אלול', שמסגלים לתקון הברית, שעלידי' מוצאין הזיוג - מפר אברהם לאליעזר עבדו, כששלחו לבקש הזיוג של יצחק בנו. - פי' עלידי' התקון הנ"ל, חזר ונעשה בה רצון אליו.

וזה שאמר לאליעזר (בראשית כד, ח): **"וְאִם לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אַחֲרָיִךָ"**. ראה והבט נפלאות תורתנו: פי' הראשי' תבות הם אותיות 'אלול'. ובאמצע הם תבות: **"תאבה האשה"** - פי' עלידי' בחינת 'אלול', הינו 'סוד פונת אלול', עלידי' זה **"תאבה האשה"** - פי' עלידי' זה נעשה בה רצון אליו כנ"ל.

נמצא: שבאלו התבות בעצמן שדבר אברהם עם אליעזר מענין החשש שמא לא תתראה לילך אחריו, דהינו מה שאמר לו: **"וְאִם לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אַחֲרָיִךָ"** - באלו התבות עצמן גלה לו סוד התקון לזה, דהינו: 'סוד אלול', המרמז בראשי' התבות - שעלידי' זה **"תאבה האשה"**. [תפלה ה]

"וְאִבְרָךְ אֶת ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתָי אֲבָרְכֶם, אֲשֶׁר הִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת וְגו' וַיֹּאמְרוּ: מַה יֵּצֵא הַדְּבָר" (בראשית כד, מחג)

נג. ח"ב ב, ד - פשוטין לבחינת 'תודה הלכה' - נתגלה 'אור האמת' ומאיר בה'דבור'. פי' מתחלה

כשהדמים שוטפין על הלב, הוא בחינת 'פגם האמת' וכו', אבל אחר כך כשיוצאין מהצרה, שזה בחינת 'תודה הלכה', אזי מאיר האמת, ומשלים הדבור.

פי' עקר 'שלמות הדבור', עלידי' האמת, שמאיר בה'דבור' עלידי' 'שלשה שמות', בבחינת (תהלים נ, א): **"אֵלֵי־אֱלֹהִים ה' דָּבַר"**. פי' אלו 'שלשה שמות' הם 'מקור האמת'.

ועלידם מאיר האמת בה'דבור', דהינו ברבוע הדבור, הינו בחינת 'ארבעה חלקי הדבור'. א) דבור של צדקה. ב) דבור של תשובה. ג) דבור של עשירות. ד) דבור של מלכות.

ושלשה שמות הנ"ל - הם בחינת: א) תפלה. ב) תורה. ג) שדוכים וזיוגים.

א) "אל" זה בחינת 'תפלה' וכו'.

ב) "אלקים" זה בחינת 'תורה' וכו'.

ג) "ה'" זה בחינת 'שדוכים' - בבחינת (בראשית כד, ט): **"מַה יֵּצֵא הַדְּבָר"**, בחינת (משלי יט, יד): **"וּמַה אִשָּׁה מִשְׁכַּלֹּת"**. והוא בחינת 'אמת', בבחינת (בראשית שם, מח): **"אֲשֶׁר הִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת"**.

ועלידי' זה נשלם ה'דבור' - פי' "עשרה קבין שיהיה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים, ואחד כל העולם כלו" (קדושין מט:). וכל זמן שאין 'התקשרות', אין להדבור שלמות. אבל כשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדבור. [תפלה ד]

"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂוּדָה לְפָנֹת עֲרָב" (בראשית כד, סג)
"יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלַּת מִנְחָה, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂוּדָה לְפָנֹת עֲרָב, וְאֵין שִׁיחָה אֵלָּא תְּפִלָּה וְכו'" (ברכות כו: בראשית רבה סח, ט)

נד. ח"א י, ג - "אברהם קראו ה', ויצחק קראו שדה" (פסחים פח:). ו'שדה' הוא יותר משג ונצרך להעולם מ'הר'.

נה. ח"א מט, ז - "ועשירית האיפה סלת למנחה" וכו'. (במדבר כח, ה) - כשרוצין להמשיך 'קדשה' לתוך 'מלכות', פדי להעלות אותה, צריך לחבר שני פתים להיות אחד, 'ביתא עלאה' ו'ביתא תתאה'.

'ביתא עלאה' נקרא 'סלת למנחה'. 'מנחה' זה בחינת 'דינים', בחינת (ברכות כו:): **"יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלַּת מִנְחָה"**. 'סלת' לשון (תהלים קיט, קיח): **"סִלִּית כָּל שׁוֹגִים מִחֲקִיד"** [סלית פרוש: ומסת' (רש"י ומצודות)] - ש'ביתא עלאה' ממתיק ומשבר הדינים (עין בפנים).

נו. ח"ב א, יא - חובת כל העשבים וכל 'שיח השדה'" (בראשית ב, ה), כשאדם עומד להתפלל, שאזי הוא בבחינת **"דבר ה'"** (תהלים לג, ו), שהוא שרשם

העליון, אזי מחזירין כהם לתוך התפלה, שהוא שרשם העליון.

וכשאדם מתפלל על איזה חולאת - אזי אותן העשבים שיש להם כח לרפאות אותו החולאת, מקיבים להחזיר כהם לתוך התפלה, שהיא שרשם, בחינת "דבר ה".

וזו בחינת (בראשית כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שתפלתו היתה עם "שיח השדה" - שכל "שיח השדה" חזרו כהם ונתנו אותם בתוך תפלתו, שהיא שרשם.

ובשביל זה נקרא 'משיח' - כי הוא יונק ומקבל מ"שיח השדה", דהיינו: כל הריחות שבאים בתוך התפלה, שהיא בחינת 'חטם', בחינת (ישעיה מח, ט): "ותהלתי אחטם לך". - ומשיח מקבל כל התפלות, כי הוא בחינת 'חטם', בבחינת (איכה ד, כ): "רוח אפינו משיח ה".

נז. ח"ב א, יד - שופר, הוא בחינת "שיח השדה" (בראשית ב, ה) שחוזרין כהם לתוך התפלה, בבחינת (שם כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה".

וזו בחינת 'שופר', בבחינת (יהושע ו, ה): "במשך בקרן היובל" - ראשיתבות: "ויצא יצחק לשוח בשדה".

נח. ח"ב יא - דע: כשאדם מתפלל בשדה, אזי כל העשבים כלם, באין בתוך התפלה, ומסיעין לו ונותנין לו כח בתפלתו.

וזו בחינת "שנקראת ה'תפלה' 'שיחה'" (ברכות כו:), בחינת (בראשית ב, ה): "שיח השדה" - שכל 'שיח השדה' נותנין כח וסיוע בתפלתו.

וזו בחינת (שם כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שתפלתו היתה עם סיוע וכח השדה.

וזו 'יבול' - ראשיתבות: "ויצא יצחק לשוח בשדה" - שכל 'יבול השדה' התפללו עמו.

נט. התורה "רב לכם" בהוספות מפתב"ד רבנו ז"ל (נדפס בסוף הספר) - כשה'אמונה' בשלמותה, אזי נשפעים ממנה כל ההשפעות והברכות, כמו שכתוב (משלי כח, כ): "איש אמונה רב ברכות".

וגם כן נקרא 'שדה' - כי כמו ה'שדה' שגדלה בה כל התבואות, ונלקטין בה כל הפרות, כן עלידי ה'אמונה' הזאת כל הטוב.

אבל כשנופל מה'אמונה', ובא לידי 'כפירה' - נקרא 'מחריבי'ירושלים' - כי 'ירושלים' נקרא 'אמונה' וכו' - וכל הדינין שודין עליו.

וזוהו (בראשית כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב". 'יצחק' הוא בחינת 'דין' - היינו: אימתי דינין

שודין באותה בחינה הנקרא "שדה"? - "לפנות ערב", דהיינו: כשמ'ערבב' ה'אמונה' ובא ל'כפירה' - אז הוא נקרא 'מחריבי'ירושלים'.

ובמה יוכל לתקן זאת? - עלידי 'בינה', 'התבוננות' בגדלות הבורא יתברך וכו', אזי נופל עליו היראה ופחד משמו הגדול יתברך, ואז נתרחה ונתרבה ה'אמונה'. - ואז נעשה מ'מחריבי'ירושלים', 'בנין' ירושלים' וכו'. **[תפלה ח]**

ס. שיחות הר"ן קמד - כשבא מ'לעמבערג', והיה עדין החולאת שלו, דהיינו ההוסט [שעול, שקפת] מתגבר עליו. ואז היה נוסע כמעט בכל יום לטייל סמוך לעיר לרפואה, ושאר פגות נוראות שהיה לו בזה. - ושמענו מפיו הקדוש אז בדרך הטיול, כמה תורות וכמה שיחות וספורים נפלאים ונוראים.

גם המאמר המתחיל: "דע כשאחד מתפלל בשדה", הנאמר על פסוק (בראשית כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה" וכו' (בלקוטי תנינא סימן יא), נאמר גם כן אז בעת שנסענו עמו לטייל. ועמדנו בשדה אחד, וירדנו מהעגלה, והוא היה עדין יושב על העגלה, ועמדנו סביבו. בתוך כך הגיע שעת המנחה, והיינו רוצים להתפלל שם. אז אמר התורה הנ"ל. והענין שם: "שכשמתפללין בשדה, אזי כל העשבים וכו', נכנסין לתוך התפלה" וכו'.

ואמר אחר כך: שפמו שאנחנו עומדים סביבו, הוא רואה כל העשבים: "איך כל עשב ועשב דוחק עצמו לכל אחד ואחד מהעומדים שם, כדי לעלות ולכנס בתוך תפלתו" (כפי המבאר בתורה הנ"ל).

סא. שיחות הר"ן צח: חיי מוהר"ן עב - 'הרף' היא בחינת 'עבור', ו'קניץ' הוא בחינת 'לדה'. שב'הרף' כל העשבים וכל הצמחים כלם מתים, וכשבא הקניץ כלם נתעוררים וחיים, ואז טוב ויפה מאד כשיוצאים לשוח בשדה - "שיחה, זו תפלה" (ברכות כו:). ותחינה ותשוקה ונגעועים להשם יתברך. ואז כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז, כלם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו.

סב. עלים לתרופה, יום ה' ויקרא תקצ"ז - וזמן המנחה הגיע. מי יתן שנוזה לקים הפסוק (בראשית כד, ט): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - לפרש שיחתנו בכל יום, עד שנוזה לבא לתוך שמחה.

"ויקח את רבקה ויהי לו לאשה" (בראשית כד, טז)

סג. חיי מוהר"ן תקסג: לקוטי הלכות, בשר-בחלב ב, ו - שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם אבינו, היתה ה'שכינה' נקראת בשם 'שרה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'. ובימי 'יעקב', בשם 'רחל' ולא'ה'. וכן מובא

ב'זהר-הקדוש' מעין זה (נירא קיב. בלק קפו. - מונא בספר
שערי-אורה, שער ה).

"ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק" (בראשית כה, ה)
"ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו" (בראשית כה, ט)
"ישמעאל עשה תשובה בחיי אביו, שנאמר:
'ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו'" (רש"י; בבא-בתרא טז)

סד. ח"א ל, ו - 'ישמעאל' הוא בחינת 'בן שאינו יודע לשאל' (בהגדה של פסח). כי **"ישמעאל עשה תשובה"** (בבא-בתרא טז) - ועקר ה'תשובה' היא בבחינת **'שאינו יודע לשאל, הינו: לעשות תשובה ולשאל בפרה מהשם-יתברך על 'שאינם ידועים' - שזה עקר התשובה, בבחינת (תהלים סט, ה): 'אשר לא גזלתי אז אשיב'.**

סה. חיי-מוהר"ן שצה - והיה 'אברהם אבינו' עוסק בזה הרבה, לגלות האמונה הקדושה בעולם. והיה מחבר ספרים הרבה מאד על זה, אלפים ספרים. והיו לו בנים הרבה. ומסתמא מאחר שהיו בניו היו כלם הולכים בדרך הישר, כי אפלו **"ישמעאל עשה תשובה"** (בבא-בתרא טז).

אך אחר-כך כשרצה 'אברהם אבינו' להשאיר ספריו וחקמתו בעולם - היה חוקר ומתבונן בעצמו: **"למי מבניו יניח ספריו וחקמתו?!"** - עד שנסבם אצלו: **"להניח הכל ליצחק אבינו!"** - ומסר לו הכל.

עניני 'שבת-קדש' ח"א

א. ח"א ד, ט - וזה בחינת 'התפשטות הגשמיית' - פי כשרוצה להכליל ברצון איך-סוף, צריך לבטל הישות' שלו. וזה שכתוב בזהר (יתרו פח): **"שהסתלקות משה בשבת, בשעתא דמנחה, שאז התגלות רעוא דרעוין"** - שהוא בחינת רצון איך-סוף, שכל ה'רצונות' מקבלין חיותם ממנו. וזה מחמת שבטל 'משה' כל 'ישותו', כמו שכתוב (שמות טז, זח): **"ונחננו מה"**.

ב. ח"א ה, ב - על-ידי המצות שאנו עושים - יכולין אנהנו לידע בין 'קדם גזר-דין' - 'לאחר גזר-דין', ולידע מה שנגזר על העולם, ואיך להתפלל בעבורם.

ודוקא כשעושין המצוות בשמחה גדולה כל-כך - עד שאין רוצה בשום 'שכר עולם-הבא', אלא שיזמין לו הקדוש-ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כמאמר חז"ל (אבות פ"ד מ"ב): **"שכר מצוה - מצוה" -** פי

הוא נהנה מהמצוה בעצמה, והוא משמח כל-כך בעשייתה, עד שממאס בכל מין שכר - ונמצא שעולם-הבא שלו בהמצוה בעצמה.

כי ה'מצוות' הם 'קומה שלמה', והם מחיין כל הקומות - 'קומת אדם', 'קומת עולם', 'קומת שנה', כי 'עולם, שנה, נפש' (ספר-יצירה פ"ו מ"א), מקבלין החיות מהמצוות וכו', והקדוש-ברוך-הוא הוא אחדות פשוט עם המצוות, וכשמעשה הקדוש-ברוך-הוא בתקונן וכסדרן - אזי הקדוש-ברוך-הוא משמח בהם ומתענג בהם וכו', והשמחה של הקדוש-ברוך-הוא מלבשת בהמצוות, פי הם אחדותו.

ומי שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה - נמצא כשנכנס בהשמחה שבמצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש-ברוך-הוא, שמשמח במעשיו וכו'. נמצא: כשיש איזה צער ודין ב'עולם, שנה, נפש' - אזי בודאי נגרע מ'שמחת הקדוש-ברוך-הוא' וכו'. וזה שנכנס בתוך השמחה, יכול בודאי לידע לפי ענין השמחה, אם הוא 'קדם גזר-דין', אם הוא 'לאחר גזר-דין'.

וזהו שאמרו רז"ל **'בשבת'** (מכילתא 'בהדש' פ"ז; עין ביצה טז. - על שמות כ, ז: **"זכור את יום השבת לקדשו"**): **"זכרהו מאחד בשבת"** - הינו: 'שמחת ותענוג עולם-הבא', שהוא בחינת 'שבת' - ירגיש ב'ששת ימי המעשה', שהן בחינת 'מעשה המצוות', שבהם נבראו 'עולם שנה נפש'.

וזהו (דברים כד, טו): **"ביומו תתן שכרו"** - שיהא 'שכרו' מה'מצוות' בעצמן. **"ולא תבוא עליו השמש"** - שלא יעשה המצוות ב'שכר עולם-הבא', שהיא 'אחר ביאת שמשו', 'אחר מותו'.

ג. ח"א ו, ג - צריך לאחז תמיד במדת התשובה וכו', ואפלו אם יודע שעשה 'תשובה-שלמה', אף על-פי-כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה.

כי מתחלה כשעשה תשובה, עשה לפי השגתו, ואחר-כך בודאי כשעושה תשובה, בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם-יתברך. נמצא: לפי השגתו שמישיג עכשו - בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיית.

נמצא: שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהתגשם את רוממות אלקותו.

וזה בחינת **'עולם-הבא'** - שיהיה 'כלו שבת', הינו 'כלו תשובה', כמו שכתוב (דברים ד, ל; ל, ב): **"ושבת עד ה' אלקיך"**. פי עקר 'עולם-הבא' הוא 'השגת אלקותו', כמו שכתוב (ירמיה לא, לב): **"וידעו אותי למקטנם ועד גדולם"**. נמצא: בכל עת שישגו השגה יתרה - אזי יעשו תשובה על ההשגה הראשונה.

ד. ח"א י, ט - כל דבר יש לו שרש, ושרש התשובה הוא ראשי-הדש, כי בראשי-הדש אמר הקדוש-ברוך-הוא: הביאו עלי כפרה" (שבועות ט. הל"ן ס). וזה בחינת תשובה. והתשובה הזאת נשתלשלה בכל הנבראים בראשי-הדש.

ובשביל זה גם קרה ועדתו, מנרמים ל'איזה הרטה' בראשי-הדש.

אבל ה'תשובה' אינה מועיל להם - פי עקר התשובה היא רק בעולם-הזה, כי "מי שטרח בערב-שבת וכו' [יאכל בשבת] (עבודה-זרה ג). ונמצא בודאי לא נפטרין בזה ה'הודאה' שמתחרטין ומודין, מדין גיהנום, ועל-כן "מהדרא להו גיהנום להכא" (בבא-בבא עד.) - כי אין נפטרין בזה וכו'.

ה. ח"א יא, ג'ד-ה'דז - ברית' מכנה בשם 'שד"י, כמו שכתוב (בראשית לה, יא): "אני אל שד"י, פרה ורבה"; כי 'שד"י' הוא בחינת: "שיש די באלקותי לכל בריה" (רש"י בראשית יז, א; בראשית-רבה מו, א).

וכשאינו שומר הברית, הינו על-ידי 'גאות' - הוא עושה לעצמו 'עבודת-אלילים' - הוא מראה שאין די לו באלקותו, עד שצריך 'עבודת-אלילים' - ועל-כן פוגם ב'שד"י'.

וכששומר הברית - הוא זוכה לאור המאיר לו לתשובה. 'אור' הזה - הוא בחינת "ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט) וכו'.

אבל כשאינו שומר הברית - הוא מקלקל ה"ט"ל אורות", וממשיך על-עצמו על הפרנסה, הינו "ט"ל מלאכות' - פמוכא בזהר (פנחס רמד.): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות דדף אבתרה, פל-שכין מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם זה נקרא 'ברית': "בועז" (רות ב, א), "בו עז, בו תקפא" (זהר פ"תצא רפ: תקוני-זהר עה). וזה: "בו עז, בו כלול שני הבחינות - הינו: א) "ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) "ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - כי 'ע"ז' עם הכולל, שתי פעמים "ט"ל".

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לה, כא - שמות רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) - שני פעמים "ל"ט. כי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה ה'ל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן, הינו: "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בחינת 'ל"ט אורות'.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת 'ל"ט מלקות' (תקוני-זהר יב, פה). בחינת (דברים כה, א): "ארבעים יבנו ולא יוסיה", הינו בחינת 'פגם-הברית', שהוא בחינת 'תוספות'.

[ג'תקוני-זהר (יב): 'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נזות ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אוקמוהו רבנן דמתניתין (פ"תבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מנייהו"].

[ג'תקוני-זהר (פה): ארבעים מלאכות חסר חד, אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם, ועשרה לתורה, ועשרה לנפש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקו בשבת", דאליון מלאכות אינון תשיבו לישראל לקבל מלקיות].

ו'שמירת-הברית' יש בו שני בחינות: א) יש מי שזווגו בששת ימי החל, ואף-על-פי-כן הוא שומר את בריתו על-פי התורה, שאינו יוצא מדיני התורה. ב) יש מי שהוא שומר הברית, שזווגו משבת לשבת.

והוא בחינת: 'יחודא-עלאה', ו'יחודא-תתאה'.

וזה בחינת: 'שד"י של שבת', "שאמר לעולמו די" (חגיגה יב. בראשית-רבה מו, ג) - שצמצם עצמו מפל המלאכות. וזה בחינת 'יחודא-עלאה'.

ויש בחינת 'שד"י של חל' - שגם בחל יש צמצומים ממלאכה לחברתה. וזה בחינת: "מט"ט - ששלטנותה ששת ימי החל" (זהר פנחס רמג: תקוני-זהר ב: לד. סא). בחינת 'ששה סדרי משנה' (זהר משפטים קטו; זו כט: שערי-המצות פרשת ואתחנן) - "ששמו בשם רבו" (סנהדרין לח:), כמו שכתוב (שמות כג, כא): "כי שמי בקרבוי". וזה בחינת 'יחודא-תתאה' - הינו: שהקדוש-ברוך-הוא מלביש עצמו במט"ט בששת ימי החל, ומנהיג העולם על-ידו.

וזה בחינת: 'הלכה', ו'קבלה'.

'קבלה' - היא בחינת (תהלים כט, ב): "ה'שתחוו ל'ה' ב'הדרת קדש", ראשי-תבות 'קבל'ה'.

ו'הלכה' - היא בחינת (שם ק, א): "ה'ריעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ", ראשי-תבות 'הלכ'ה', פמוכא ב'פונות' (פ"ר ע"חיים' שער הזמירות פ"ד, ושער השבת פכ"א; 'שערי-הפסוקים' תהלים ק).

"השתחוו ל'ה' בהדרת קדש" - זה בחינת 'יחודא-עלאה' - הינו: זיווג של שבת. וזה בחינת 'ברית-עלאה', ששם עקר ה'השתחויה', בבחינת (בראשית מב, ו): "ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו", והוא בחינת "הדרת קדש", בבחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו".

"הריעו ל'ה' כל הארץ" - זה בחינת 'יחודא-תתאה' - הינו: זיווג של חל, שהוא בבחינת: "מט"ט - ששלטנותה ששת ימי החל", "ששה סדרי משנה".

וזה: "הריעו" - לשון 'תרועה וזמרה', בבחינת (ישעיה כד, טז): "מבנה הארץ זמרת שמענו" - כי 'מט"ט' הוא בבחינת 'פנה', לשון: "ולא יפנה עוד מזריד" (שם ל, כ) - כי בו מתלבש הקדוש-ברוך-הוא בששת ימי החל.

וזה בחינת: 'רזין', ו'רזין-דרזין'.

רז"ן - הוא בחינת 'הלכה'. רז"ן דרז"ן - הוא בחינת 'קבלה'. התלבשות ה'קבלה' ב'הלכה' - הוא בחינת הנהגת הקדושי ברוך הוא בששת ימי החל, שהוא בחינת: 'יחודא תתאה'.

וזה בחינת: "צבי לצדיק רז"ן לי רז"ן לי" (שם כד, טז - סיום הפסוק 'מפנה הארץ' הנ"ל). "צבי לצדיק" - הינו בחינת 'קדשת הזוג' - יש בו שני רז"ן, הינו: 'יחודא עלאה' ו'יחודא תתאה', שהם בחינת: 'הלכה' ו'קבלה', בחינת: 'רז"ן' ו'רז"ן דרז"ן'.

וזה שאמרו חז"ל (חלו"ס. על תהלים קד, לא): "יהי כבוד ה' לעולם, שר העולם אמרו. בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאילנות: 'למינהו' (בראשית א, יב) - נשאו 'דשאים' קלוחמר בעצמן: מה 'אילנות' שהם גבוהים ואינם תכופים, אמר הקדוש ברוך הוא 'למינהו', כל שכן אנן, שאנו קטנים ותכופים, שאריכים לצאת 'למינהו'. פתח שר העולם ואמר: 'יהי כבוד ה' לעולם'.

פי באמת, גם הגדולים שזווגן אינם תכופים רק משבת לשבת, גם להם הזהירה התורה על 'שמירת הברית', שישמרו עצמן, כמו שכתוב (שמות לא, טז): "ושמרו בני ישראל את השבת" - ראשייתבות

'ביא"ה' (פרי עץ חיים, שער השבת פ"ח; שער הפסוקים ולקוטי תורה, פרשת כי תשא). הינו: אה"על"פי שזווגו הוא רק משבת לשבת, אה"על"פי כן צריך שמירה גדולה, בחינת: "ושמרו" וכו'.

כל שכן הקטנים, שהם בחינת 'דשאי', שזווגם תכופים גם בששת ימי החל, מפל"שכן שאריכים שמירה גדולה לשמר בריתם, שישמרו עצמם על"פי התורה, בבחינת: "למיניהם".

מיד כששמע 'שרהעולם', שהוא "מט"ט - ששלטנותה ששת ימי החל" - בחינת 'דשאים', בחינת 'יחודא תתאה' - פתח ואמר: "יהי כבוד ה'" - 'כבוד' דיקא. פי על ידי 'שמירת הברית' בשני הבחינות הנ"ל, הכבוד בשלמותו כנ"ל.

נמצא: שעל ידי 'שמירת הברית' בשני הבחינות הנ"ל, 'יחודא עלאה' ו'יחודא תתאה' - הינו מ'אילנות' ו'דשאים', 'גדולים' ו'קטנים', זווג של שבת' ו'זווג של חל', בחינת 'הלכה' ו'קבלה', רז"ן ו'רז"ן דרז"ן' - אזי ה'כבוד' בשלמותו.

ועל ידי ה'כבוד' זוכה לדבור המאיר. ועל ידי הדבור, יכול לבוא לתבונות התורה לעמקה.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת חיי ענרה

תפלות בענין: ואברהם זמן בא בימים | זוגים ויחידים | יצא יצחק לשוח בשדה

יראת השם, להאריך ולהגדיל ימינו, להוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה, תוספות קדשה יתרה. ויהיו נתרחבין ונתארכין ונתגדלין כל ימינו בכל פעם יותר ויותר, בתוספת קדשה, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד שנוצח לאריכות ימים ושנים דקדשה באמת כרצונך הטוב.

ולא נבלה ימינו להבל חסיו שלום. רק נוצח לשמר את כל ימינו, ושעותינו, ועתותינו, ורגעינו, להוסיף בכל פעם תוספות קדשה מרבה, על ידי יראת השם. ויקים בנו מקרא שפתוב: "יראת ה' תוסיף ימים".

ותן לנו כח וגבורה, בכל יום ויום, ובכל רגע ורגע, ובכל שעה ושעה, ובכל עת ועת, שנוצח תמיד לדחות ולגרש ולבטל יצרנו הרע מקרבנו, ולקבל עלינו על מלכות שמים באהבה באמת בכל עת ובכל רגע. ולהאריך ימינו ושנותינו על ידי יראת השם באמת, להוסיף

☉ [א] לקוטי תפלות ח"א ס ☉
(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א ס, פתח רבי שמעון - לעיל פרשת חיי שרה אות יג)
"ואברהם זמן בא בימים" (בראשית כד, א)
שנוצח לאריכות ימים ושנים דקדשה, ולהרחיב ולהגדיל ימינו, ולהוסיף בכל פעם תוספות קדשה יתרה

רבוננו של עולם, א"ל גדול ונורא, קדוש אתה ונורא שמך. חוס וחמל עלי בהמלתך הגדולה, ותשפיע ותמשיך עלי יראתך הקדושה, שאזכה להתירא ולפחד ולרעד ממך תמיד באמת, בפחד וברעד נמליכך עלינו, וננוצח להרגיש יראתך הקדושה, בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו. ותהיה יראתך על פנינו, לבלתי נחטא שום חטא ועון כלל, לא בשוגג ולא במזיד, מעתה ועד עולם.

ויראת השם תהיה חופפת עלינו תמיד באמת ובאמונה שלמה, עד שנוצח על ידי

קדשה וטהרה, בכל שעה ושעה, ובכל יום ויום, ובכל שבוע ושבוע, ובכל חדש וחדש, ובכל שנה ושנה.

עד שזוכה לאריכות ימים ושנים אמתיים, לזקנה ושיבה טובה דקדשה. ולא נאבד יום אחד, ולא שעה אחת, מפל ימינו לעולם.

באפן שזוכה בעת אשר תאספנו אליך בשלום, לבא ולעלות ולראות לפניך, עם כל ימינו ושנותינו, שיהיו כלם שלמים קדושים וטהורים, בתוספת קדשה על קדשה, ולא גבוש ולא נכלם לעולם ועד.

🌀 [ב] לקוטי תפלות ח"א קח 🌀

(על פי לקוטי מוה"רן ח"א פד, 'במה הארכת ימים' - לעיל 'פרשת חיי שרה' אות יד)

"ואברהם זמן בא בימים" (בראשית כד, א)

לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, ולהיות 'ותרן' בממון, ולגמל חסד, ולהאריך ימינו בקדשה גדולה, ולזכות ל'טוב הגנוז' שבכל יום

רבוננו של עולם, רחם עלי למען שמך, ועזרני והושיעני, שאזכה להאריך את ימי בקדשה ובטהרה גדולה. שאזכה לקדש את מחשבתי בקדשה גדולה. ותזכני לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, שאזכה להיות 'ותרן' בממוני, ולעשות טוב וחסד באמת, עם כל מי שאריכוני להטיב עמם ולגמל להם חסד כפי רצונך הטוב באמת.

ותצילני מקפדות וקמוץ, שהם מבבלבלין את הדעת והמח מאד, ולא אהיה קפדן וקמץ כלל, רק אזכה להיות איש טוב, איש חסד, ותרן בממוני, ברצונך הטוב, עד שאזכה להכלל בסטרא דימינא בקדשה גדולה, במדתו של אברהם אבינו איש החסד.

ועל ידי זה תזכני, שיהיה שכלי ומחי הורא כפספא, שיהיה מחי זך וצח וצלול. ואזכה להאריך את ימי בקדשה גדולה, שאזכה להגות ולחשב בתורתך בכליעת ובכל שעה בקדשה גדולה. ולא אניח את מחשבתי לחשב שום מחשבה חיצונה וזרה כלל. ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולבטל מהרה ממחשבתי, כל הנחשים

ועקרבים, שהם כל מיני בלבלולים ומחשבות זרות, המסבבין את המח בכל יום. ואזכה לשפר את כל הגדרים והמחיצות ברזל, והמסכים המבדילין וחוצצין, לפני 'טוב הגנוז' שבכל יום ויום, ואינם מניחים לכנס אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו.

מלא רחמים, רחם עלי, ולא תעשה לי כחטאי, ולא תגמל לי בעונותי, רק תעשה עמי כחסדך וכנפלאותיך אשר אתה מרבה להטיב. ותגמלני חסדים טובים, ותגדל חסדך עלי בכל יום ובכל יום ויום. ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים, באפן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום, ולא יהיה כח להרע שלי, להצץ ולהפסיק חס ושלום, בפני הטוב הגנוז שבכל יום.

רק תמן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום, לחשב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה, במחשבה חזקה ונכונה, בהתגברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת, ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה, ולשום בלבלול הדעת, לכנס במחשבתי, ולבלבל אותי חס ושלום. רק אהיה חזק בדעתי, ולאחז את מחשבתי, לחשב בכל יום ובכליעת בתורתך הקדושה.

עד שיעוררו רחמיך האמתיים עלי, ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלוי לי מאתך הדושיין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, מהטוב הגנוז שבאותו היום, ועל ידי זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם.

ואזכה על ידי זה, שיהיה כל יום ויום מימי חיי, ארוך וגדול באמת בקדשה ובטהרה גדולה, על ידי החדושיין אורייתא האמתיים שתחנני בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום.

עד שאזכה לאריכות ימים ושנים באמת, לחיות חיים ארוכים, חיים טובים, חיים אמתיים, בקדשה ובטהרה גדולה, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בי מקרא

שָׁמַיִם, (ובפרט לפלוני בן פלוני), וְתַנְחֵנוּ בְּדַרְדְּרֵי הָאָמֶת תְּמִיד, וְנִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת שְׂדוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים בְּאֵמֶת כְּרִצוֹן הַטּוֹב, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וּמֵה' אִשָּׁה מִשְׁכַּלְתָּ".

☪ [ה] לְקוּטֵי תַּפְלוֹת ח"ב מ"ד ☪
(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פז, 'פְּנוֹת אֱלוֹל הֵם תְּקוּן הֶבְרִית' - לעיל 'פְּרֻשַׁת חַיִּי שְׂרָה' אוֹת נב)
"וְאִם לֹא תֵאבֵה הָאִשָּׁה לְלַבַּת אַחֲרֶיךָ" (בראשית כד, ח)
שְׁנִזְכֶּה עַל-יְדֵי 'פְּנוֹת-אֱלוֹל', ל'תְּקוּן-הֶבְרִית' בְּשִׁלְמוֹת - וְשִׁיזְכּוּ כָל אֶחָד לְמִצָּא זְוִיגוֹ מֵהֶרָה, זְוִיגֵם הֶהְגוֹן מִן-הַשָּׁמַיִם, וְלֹא תִהְיֶה מְנַגְּדָת כְּנִגְדוֹ כָּלָל, רַק תִּהְפֹּךְ רְצוֹנָה לְרִצוֹן בַּעֲלָהּ

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֹא רַחֲמִים, אֲתָה גְּלוּיָת לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים: שֶׁהַעֲקָר הוּא 'תְּקוּן-הֶבְרִית', כִּי זֶה עֲקָר הַנְּסִיּוֹן וְהַמִּתְקַלָּא שֶׁל כָּל אָדָם בְּעוֹלָם-הַזֶּה, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם לְעוֹלָם-הַזֶּה, כְּדֵי שִׁיתְּנַסֶּה בְּנְסִיּוֹן זֶה, כִּי 'שְׁמִירַת' הֶבְרִית' הוּא יְסוּד הַכָּל.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתֵּאִיר עֵינַי בְּתוֹרָתְךָ, וְתוֹרְנֵי וְתַלְמוּדֵי, שֶׁאִזְכֶּה לִידַע וּלְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר צְוִיתָ עָלֵינוּ לְכוּן 'פְּנוֹת אֱלוֹל' בְּשִׁבִיל 'תְּקוּן-הֶבְרִית', "כִּי בַעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא בִּינַת אָדָם לִי", וְאֵינִי יוֹדֵעַ הַדְּרֵךְ כָּלָל לְכוּן פְּנוֹת.

וְאֲתָה בְּרַחֲמֶיךָ תִּפְתַּח יָדֶךָ, וְתִהְיֶה יְמִינְךָ כְּשׁוֹטָה לְקַבֵּל שְׁבִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְתַקֵּן כָּל הַתְּקוּנֵי הַנְּמַשְׁכִּין עַל-יְדֵי הַיְחוּדִים וְהַפְּנוּת שֶׁל אֱלוֹל, בְּאִפְן שְׁנִזְכֶּה מֵהֶרָה ל'תְּקוּן-הֶבְרִית' בְּשִׁלְמוֹת.

מְלֹא רַחֲמִים, מְרַב קַלְקוּלֵי אֵינִי יוֹכֵל לְהַאֲרִיךְ בְּתַפְלָה זֹאת הַרְבֵּה, אֲהִי-עֹלֶי-פִי שֶׁלֹּא יִסְפִּיקוּ כָל יְרִיעוֹת שְׁבַע-עוֹלָם, לְבָאֵר אִפְסֵי קֶצֶה, מֵהַתְּהוֹנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְנִדְוִיִּם וְהַפְּצָרוֹת וּפְיִוְסִים וְתַפְלוֹת, שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל בְּעִנְיָן זֶה עַל הָעֶבֶר וְעַל הַהוּה וְעַל הָעֵתִיד, אֲךָ מָה אֶעֱשֶׂה כִּי דְבָרֵי נִסְתַּתְּמוּן.

אֲבָל עַל זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, חוֹמֵל דְּלִים, טוֹב וּמְטִיב לְרַעִים וְלְטוֹבִים, שֶׁתִּרְחַם עָלַי כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל שֶׁקָּשָׁה לָהֶם לְמִצָּא זְוִיגֵם, וְאִפְלוּ כְּשִׁמוּצָאִים הִיא מְנַגְּדַת אֱלֹו, וְאֵין לָהּ רְצוֹן אֱלֹו, וְאֵין שְׁלוֹם בְּבֵיתָם רַחֲמָנָא-לְעָלְו (ובפרט על פלוני בן

שְׁכָתוֹב: "אֲרֵךְ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֵהוּ וְאֲרֹאֵהוּ בִישׁוּעָתִי". וְנֹאמֵר: "כִּי אֲרֵךְ יָמִים וּשְׁנוֹת חַיִּים וְשְׁלוֹם יוֹסִיפוּ לָךְ". וְנֹאמֵר: "כִּי בִי יִרְבוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לָךְ שְׁנוֹת חַיִּים". וְנֹאמֵר: "אֲרֵךְ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׁמְאֻלָּה עֶשֶׂר וְכַבּוּד. דְּרַכִּיָּה דְרַכִּי נַעֵם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשֵּׁר". יְהִי לְרִצוֹן אֲמִרְיָי וְהַגּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. אָמֵן.

לקוטי תפלות על זוגים ושדוכים

☪ [ג] לְקוּטֵי תַּפְלוֹת ח"א ט ☪
(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ט, 'תְּהוֹמוֹת וְכִסְיָמוֹ' - לעיל 'פְּרֻשַׁת חַיִּי שְׂרָה' אוֹת יח)
שֶׁכָּל אֶחָד יִמְצָא מֵהֶרָה, זְוִיגוֹ הָרְאוּי לוֹ מִן-הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת, כְּפִי שְׂרָשֵׁי הַנְּשָׁמוֹת

וְתַעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּלְכָל יוֹצְאֵי חֲלָצֵינוּ, לְכָל מִי שֶׁצָּרִיךְ לְמִצָּא זְוִיגוֹ, שֶׁתִּזְמִין לוֹ זְוִיגוֹ הֶהְגוֹן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יִתְחַלְפוּ הַזְוִיגִים חִסֵּי-וְשְׁלוֹם בְּעוֹנוֹתֵינוּ. רַק תַּעֲזֹר לְכָל בְּנֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל אֶחָד יִמְצָא מֵהֶרָה, זְוִיגוֹ הָרְאוּי לוֹ מִן-הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת, כְּפִי שְׂרָשֵׁי הַנְּשָׁמוֹת.

☪ [ד] לְקוּטֵי תַּפְלוֹת ח"ב ב ☪
(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ב, 'מִי חֲנֻכָּה' - לעיל 'פְּרֻשַׁת חַיִּי שְׂרָה' אוֹת נג)
שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ 'הָאֲרֵת הָאֵמֶת', וְיֵאִיר בְּהַדְּבוּר - וְכָל אֶחָד יִמְצָא זְוִיגוֹ הֶהְגוֹן לוֹ מִן-הַשָּׁמַיִם, וְנִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת שְׂדוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים בְּאֵמֶת

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הָאֱמֵתִים, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ 'הָאֲרֵת הָאֵמֶת', וְיֵאִיר הָאֵמֶת בְּהַדְּבוּר, וְיִשְׁלִים אֶת הַדְּבוּר הַקְּדוּשׁ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ, שֶׁלֹּא יֵצֵא שׁוֹם דְּבַר שֶׁקֵּר מִפִּינוּ כָּלָל אִפְלוּ בְּטַעוֹת, רַק כָּל דְּבוּרֵינוּ יְהִי דְּבוּרֵי אֵמֶת תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְתִזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ הָאֲרֵת שְׁלֹשָׁה קוּי הָאֵמֶת שֶׁהֵם: "תַּפְּלָה, וְתוֹרָה, וְשְׂדוּכִים הַגּוֹנִים".

וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִזְמִין לְבָנֵינוּ וּלְבָנוֹתֵינוּ זְוִיגֵם הֶהְגוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יִתְחַלְפוּ הַזְוִיגִים חֲלִילָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ, רַק כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְמִצָּא זְוִיגוֹ הֶהְגוֹן לוֹ מִן

פלוני שיש לו יסורים אלו). רחם עליו, ועל כל זרע עמך בית ישראל, בכח וזכות הצדיקים האמתיים העוסקים בתקוננו תמיד, אשר שמרו את הברית קדש בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, רחם עליהם למענם, ותשים שלום בביתם.

ותעזר להם ותושיעם, שיזכו כל אחד ואחד למצא זיווג מהרה, זיווג ההגון להם מן השמים באמת, ולא תהיה מנגדת פגגדו לכל, רק תהפך רצונה לרצון בעלה, ולא יהיה ביניהם שום שנאה ושום שנוי רצון לכל, וידורו באהבה ואהיה ורעות בשלום ושלום באמת פרצונה הטוב.

מלא רחמים, חוס וחמל ורחם עליהם, למענה, ולמען צדיקיך האמתיים, ואל תעשה להם פחטאיהם, ולא תגמל עליהם פעונותיהם, רק תתנהג עמהם ברחמיך לפנים משורת הדין, כאשר אתה מתנהג עם כל בריותיך ברחמים וחסדים גדולים תמיד.

ובזכות אברהם אבינו עליו השלום, שרמז הסוד הזה של פונת אלול, בעת ששלח את אליעזר עבדו לבקש הזיווג של יצחק בנו, ובזכות הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה, תגן עליהם ועלינו ועל זרענו, ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום בין כל ישראל, ובפרט בין איש לאשתו (ובפרט נכו).

ותעזר לכל ישראל הצריכים למצא זיווג, שיזכה כל אחד למצא זיווג באמת מהרה, ותהיה כרצונו, ולא תהיה מנגדת פגגדו לכל, רק תהפוך רצונה אליו בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי שום שנאה ושנוי רצון בלב לכל, ויתנהגו בקדשה ובטהרה, ויצאו מהם דורות רבים, בנים ובנות חיים וקיימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם לעולם, ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלקותך וממשלתך בעולם, כמו שכתוב: "דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו".

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מה ❁
(על פי לקוטי מוה"רן ח"ב פט, הדעת משדך כל השדוכים -
לעיל 'פרשת חיי שרה' אות כד)
"הדעת משדך כל השדוכים"
שנזכה למצא הצדיק האמת ה'בעל דעת', ולשמע תורה מפיו - ולזכות על ידי זה למצא זיווגים הגונים מן השמים

אל ברוך גדול דעה, זכנו ברחמיך הרבים, ונפח לנו בחסדיך העצומים, את הצדיק

האמת שהוא 'בעל דעת' גדול. זכנו למצא אותו, ולהתקרב אליו באמת, ולשמע תורה מפיו הקדוש.

ורחם על כל ישראל אשר קשה להם למצא זיווגם (ובפרט על פלוני בן פלוני), ועזר להם, והושיעה להם מהרה, שיזכו כל אחד ואחד למצא זיווג האמתי ההגון לו מן השמים, חיש קל מהרה, בלי שום עפוב, ובלי שום צער ויסורים בכל.

כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה ותחבולה, איך לבקש הזיווג לכל אחד. כי אתה יודע כמה קשה לאדם למצא זיווג האמתי, כי כל הזיווגים הם שני הפכים, ובפרט פי לפעמים הם בהפך גדול מאד, אשר קשה לזווג בקריעת ים סוף, ואי אפשר להברם ולזווגם, כי אם על ידי הדעת האמתי, המשדך כל השדוכים.

על כן צריכים לשמע תורה מפי הברי דעת האמתי שהוא מחדש חדשים נפלאים בתורה, ומחבר ומיחד אתון רב רבין ואתון זעירין, ומקשר ומשדך דברי תורה ממקום למקום, אשר על ידו נגמרים כל השדוכים שבעולם, בסוד: "כי שפתי כהן ישמרו דעת ויתורה יבקשו מפיהו", ראשי תבות 'שידוך'.

אבל בעונותינו הרבים נעלם מאתנו, ולא נדע איך למצא את הבעל דעת הקדוש הזה, ולשמע תורה מפיו, ועתה מאין יבא עזרנו.

על כן עינינו תלויות אליך לבד מלא רחמים, יושב ומזוג זיווגים, שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים למצא זיווגם, (ובפרט נכו), ותשלח לכל אחד מהרה זיווגו ההגון לו מן השמים באמת, ותהיה כרצונו, ותהיה לו לעזר ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצא זיווגם, "מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון מה"

אדון יחיה, מלא רחמים, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, חוס ורחם וחמל על ימי הנעורים של נערי עמך בית ישראל, והודיענו נא את דרכיך, איך נזכה לדעת למצא זיווג האמתי של כל התלויים בנו.

זכנו ועזרנו, שבכח וזכות הצדיקים הגדולים האמתיים שהם הדעת הקדוש של כל

העולמות, אשר המשיכו וגלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה, למצא בתזווגם של כל אחד ואחד מעמך בית ישראל.

ונזכה להשיאם מהרה למזל טוב לחיים טובים ארפים ולשלום, ותהיה פרצונו, ולא תהיה מנגדת אליו כלל חסין שלום, רק ידורו באהבה ושלום בקדשה ובטהרה פרצונו באמת.

ויזכנו כל עמך בית ישראל, לשמר את הברית קדש, בקדשה גדולה באמת, אשר כל התורה כלה תלויה בזה, והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים.

ויזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו בנים ובנות דורות ודורי דורות עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים לעבודתך וליראתך לארץ ימים ושנים טובים, ויפירו וידעו אותך ואת גדלת צדיקיך האמתיים אשר בהם בחרת, ויתגלה להם הדעת הקדוש שהשאירו כל הצדיקים בזה העולם.

רבוננו של עולם, לא כחטאינו עשית לנו, ולא כעונותינו גמלת עלינו. גם עתה חוס וחמל עלינו ושמע תפלתנו, והסתר פניך מחטאינו, וכל עונותינו מחת, ואל תביט על מעשינו, רק תביט על זכות הצדיקים האמתיים שאנו סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי דעתיהם הקדוש אנו שותין, ומפיהם אנו חיינ עד היום הזה, ועל ידיה יזכה כל אחד מישראל למצא זווגו האמתי מהרה.

ז] לקוטי תפלות ח"ב מזו

(על פי לקוטי מוה"ר ח"ב ז, טעם שבירת כלי חרס - לעיל פרשת חיי שרה' אות כה)

שנזכה להתעורר בשעת התקשרות השדוכים, בשעת 'שבירת כלי חרס' בעת התנאים - לזכר בהתכלית והסוף

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצא זווגם, שיזכו למצא זווגם מהרה, זווגם האמתי, זווגם ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף, בשעת 'שבירת כלי חרס' בעת ה'תנאים', שיזכר

על ידיה בשער החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה של גיהנם, למען לא יבגד באשתו הכשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חסין שלום, כי יזכר בעונש המר של גיהנם שינצל ממנו על ידיה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי."

ח] לקוטי תפלות ח"ב יא

(על פי לקוטי מוה"ר ח"ב יא, ויצא יצחק לשוח בשדה - לעיל פרשת חיי שרה' אות נח)

"ויצא יצחק לשוח בשדה" (בראשית כד, סג)

שנזכה לצאת לשדה בין אילנות ועשבים ולהתבודד שם - וכל הצמחים יתעוררו לקראתנו, ויכללו בתוך תפלתנו

"לכה דודי נצא השדה, גלינה בכפרים. נשכימה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן, פתח הסמדר, הנצו הרמונים, שם אתן את דודי לך."

רבוננו של עולם, זפני להרבות בהתבודדות תמיד. ואזכה להיות רגיל לצאת בכל יום לשדה, בין אילנות ועשבים וכל שיח השדה, ושם אזכה להתבודד ולהרבות בשיחה זו תפלה, ביני לבין קוני, לשוח שם כל אשר עם לבבי.

וכל "שיח השדה", וכל העשבים והאילנות, וכל הצמחים, כלם יתעוררו לקראתי ויעלו ויתנו כחם וחיותם, לתוך דברי שיחתי ותפלתי, עד שתהיה תפלתי ושיחתי נשלמת בתכלית השלמות על ידי כל "שיח השדה", שיכללו כלם עם כל כחותם וחיותם ורוחניותם עד שרשם העליון, כלם יכללו בתוך תפלתי.

ועל ידיה אזכה לפתח את לבי, להרבות בתפלה ותחנונים ובשיחה קדושה, לפניך מלא רחמים רבים, ולפניך אשפך כל שיחי, עד שאזכה לשפך לבי כמים נזכח פניך ה'. ואשא אליך כפי, על נפשי ונפש עוללי וטפי.

הלימוד והתפלה בגליון הזה

יהא לטובת ולעילוי נשמת איש צדיק תמים
הרה"ג מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח לפ"ק - תנצב"ה